

நிறுங்களின் குணங்கள்

நிறுங்களுக்கு தனித்தனி குணாதிசயங்கள் உண்டு. அவை நம் வாழ்வில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

மஞ்சள்: அறிவாற்றலையும், சிந்தித்து செயலாற்றுவதையும் விரைவாக்கும். சூழப்பமான மனநிலையில் உள்ளவர்களுக்கு நல்ல பலனை அளித்திடும்.

பச்சை: உணர்ச்சி வசப்படும்போது ஆறுதல் அளித்து, அமைதி தருகிறது. உடல் நிலை சரியில்லாதவர்கள் பச்சை நிறத்தை பயன்படுத்துவது நல்ல பலனை அளித்திடும்.

நீலம்: உண்மை, தெளிவு, இசைஞானம் ஆகியவற்றை குறிக்கும். அமைதிக்கு உகந்தது. காய்ச்சல் குறைந்திட, நரம்புத் தளர்ச்சி நீக்கிட, தீக்காயங்கள் ஆற்றிட பயன்படுகிறது.

சிவப்பு: ஆற்றல், வலிமையை குறிக்கும். புற்று நோயை குறைத்திட, புண்- காயங்களை ஆற்றிட பெரிதும் உதவும். மனச்சோர்வை நீக்கும். சிவப்பு நிறத்தில் வீட்டில் திரை அல்லது தரை விரிப்புகளை பயன்படுத்துவது பணவரவை அதிகரித்திட வழிவகுக்கும்.

ஊதா: நம் உடலையும், உள்ளே இருக்கும் ஆன்மாவையும் இணைத்திடும் நிறம் ஊதா. மனக்குழப்பம், நரம்புத் தளர்ச்சி பிரச்சினைகளுக்கு உதவுகிறது. வாடி பிடிப்பு, வலிப்பு நோய்களை குணப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல் திகக்களின் வளர்ச்சிக்கும் உதவுகிறது.

வெள்ளை: வலிமை நிறைந்த நிறமான வெள்ளை, நிலையான அமைதியைத் தந்து ஆறுதல் அளிக்கக்கூடியது.

ரெயில் நிலையத்துக்கு எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள்.

அப்பா, அம்மா, பாட்டி, பெரியக்கா, பெரியக்கா புருஷன், சின்னக்கா, சின்னக்கா புருஷன், அவர்களின் அத்தனை குழந்தைகளும், தம்பி, தம்பியின் இரண்டு நண்பர்கள், கல்யாணத்தை சிறப்பாக நடத்திக் கொடுத்த வேதகிரி மாமா, அதை, மாமாவின் பிள்ளை, பக்கத்து வீட்டு அருணாசலம் என்று எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள்.

பாணுமதியை கொஞ்ச நேரத்தில் ரெயிலில் அவள் கணவனோடு

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

தஞ்சாவூருக்கு வழியனுப்பிவிட்டுக் கலையப் போகிறார்கள்.

பானுமதிக்கு மனதில் உணர்ச்சிகள் கலவையாக 'மிக்கி'க்குள் அகப்பட்ட பழங்கனைப்போல சுழன்று கொண்டிருந்தன.

ஆறு ஆண்டுகளாக இந்தக் காரணம், அந்தக் காரணம் என்று கல்யாணம் தள்ளிப்போய்- வாழ்க்கையே நொந்து போன நேரத்தில் சம்பந்தம் அமைந்து- காலையில் சுழத்தில் தாலி ஏறி திருமணமானவன் என்கிற அந்தஸ்து பெற்று- கணவனோடு ஒரு புதிய வாழ்க்கையின் தொடக்கத்திற்கான பயணம் இது என்பதில் எக்கச்சக்க பெருமிதமும், மனம் கொள்ளாமல் மகிழ்ச்சியும் பொங்கினாலும்...

பிரிவு! இருபத்தாறு வருடங்களாக ஒன்றாக வாழ்ந்த அப்பாவை, அம்மாவை, தம்பியை, இந்த வீட்டுச் சூழ்நிலை எல்லாவற்றையும் திடீரென்று பிரிந்து...

நடுக்க முடியாமல் அழுதை திமிறியது. அடிக்கடி கைக்குட்டையை கண்களில் ஒற்றி, பொது இடம் என்றிரு கூச்சத்தின் காரணமாக கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. ஏற்கெனவே ரெயில் பெட்டியின் அத்தனை ஜன்னல்கள் வழியாகவும் இவனையேதான் எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"தெரியமா இருக்கணும் பானு" என்று அம்மா அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு இரண்டு நிமிடங்களுக்கு ஒருமுறை சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அவன் கைகளில் நடுக்கம் இருந்தது. குரலில் பள்ளங்கள் இருந்தன. அவன் அதை பானுவுக்கு மட்டுமில்லை, தனக்கும் சேர்த்துதான் சொல்லிக்கொள்கிறான் என்பது தெரிந்தது.

அப்பாவுக்கு இந்தப் பிரிவு நிமித்தம் எந்த வருத்தமுமே இல்லாதது போல தன் சம்பந்தியிடம் வேறு ஏதேதோ விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும், நடுநடுவில் தன்

மகளை ஒரு பார்வை பார்த்த போதெல்லாம் பேச்சிலிருந்து கவனம் விலகிக்கொண்டிருந்தது.

மாப்பிள்ளை கதிரேசன்- பானுமதியின் தம்பியுடனும், பானுமதியின் அக்காக்களின் கணவர்களுடனும் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"ஊர்ல சாந்தி முகூர்த்தம் முடிஞ்சதும் பானுவை கூப்பிட்டுக்கிட்டு முதல்ல கோயமுத்தூருக்கு எங்க வீட்டுக்கு வந்துடுங்க. ரெண்டு நாள் நம்ம வீட்ல தங்கிட்டு- ஊட்டி போங்க. ஊட்டியில் நீங்க தங்கறதுக்கு நல்ல 'லாட்டி' நாள் ஏற்பாடு பண்ணுறேன். என்ன சொல்றீங்க?" என்றார் பெரிய சகலை.

"பார்க்கலாங்க" என்றான் கதிரேசன்.

"பார்க்கலாமா? தேதிலவு பயணத்தை மட்டும் தள்ளிப் போடவே கூடாதுங்க. என் 'கேஸ்'ல என்ன ஆச்சின்னா... கல்யாணம் முடிஞ்சதும் மறு வாரம் வீட்ல அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. சரியானதும் வேற ஒரு பிரச்சினை வந்துடுச்சி. இப்படியே மூணு, நாலு மாசம் ஓடிடுச்சி. ஒரு தேதி முடிவு பண்ணி அன்னைக்கு புறப்பட்டு ஆகறதுன்னு இருந்தோம். பெட்டி எல்லாம் எடுத்து வச்சி 'பேக்' பண்ணியாச்சி. ஆட்டோ பிடிக்க வேண்டிய நேரம் என் பொண்டாட்டிக்கு மயக்கம், வாந்தி. டாக்டர்கிட்ட அழைச்சுட்டுப் போனா கர்ப்பம்னு உறுதி பண்ணிட்டாங்க இந்த நேரத்துல 'டீர்' போகக்கூடாது. பயணம் நல்லதில்லைன்னு சொல்லிட்டாங்க. என்ன பண்ணுறது? அப்புறம் முதல் குழந்தை பொறந்து- அதுக்கு ஒரு வருஷம் ஆனப்புறம்தான் நாங்க 'டீர்' போனோம்" என்றார் சின்ன சகலை.

"நீங்க போனதுக்கு பேரு 'ஹனிமூன் டீர்' இல்லை மச்சான். குடும்ப 'டீர்' " என்றான் பானுமதியின் தம்பி.

எல்லோரும் சிரித்தபோது- கதிரேசன் கொஞ்சமாகத்தான் ரானிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

புன்னகைத்தான்.

"ஊருக்குப் போய் சேர்ந்ததும் ஒரு தந்தி கொடுத்துடுங்க."

"ஆகட்டுங்க..."

"உங்க வீட்டில ஒரே ஒரு 'பெட்ரூம்'தான் பார்த்ததா ஞாபகம். அதை உங்க அண்ணன்தானே 'ஜூஸ்' பண்ணிக்கிட்டிருக்காரு?"

"ஆமாம்."

"உங்களுக்கு ஒரு தனி 'ரூம் செட்டப்' செய்யணுமா?"

"செய்யணுங்க."

"தஞ்சாவூரில் உங்க 'சா மில்' எங்கே இருக்கு?"

"மெடிக்கல் காலேஜ் போற ரோடில் இருக்கு"

"மரம் அறுத்துக் கொடுக்கறதோட சரியா... நீங்களே மரமும் விக்கிறீங்களா?"

"ரெண்டும் உண்டு. பெரிய மரங்களை அசாம், கேரளாலேருந்து வாங்கி- நாங்க 'கட்' பண்ணி- 'சைஸ்'களாக்கி விக்கிறதுண்டு. கூலிக்கும் 'கட்' பண்ணி தருவோம். 'மில்லோடு' ஒட்டி சின்ன மரக்கடையும் இருக்கு."

"நீங்கதான் முழுக்க பார்த்துக்கறீங்களா?"

"இல்லை. அண்ணன்தான் பார்த்துக்கிறாரு. பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாடி அவர்தான் 'பேங்க் லோன்' போட்டு ஆரம்பிச்சார். நான் காலேஜ்ல படிச்சிட்டிருந்தேன். படிச்சி முடிச்சதும் அண்ணனோடவே தொழில்ல இறங்கிட்டேன்."

சகலைகள் மாறி மாறி கேட்டுக்கொண்டிருக்க, "சிக்னல் போட்டுட்டான்" என்று குரல் கொடுத்தார் அப்பா.

பானுமதி ஒவ்வொருவராகப் பார்த்து, "போயிட்டு வர்றேன்" என்று சொல்ல, ஒருவர் விடாமல் அத்தனை பேரும் கண்கலங்கி- உதடுகளைக் கடித்துக் கட்டுப்படுத்தினார்கள். அப்பா கண்ணாடியைக் கழற்றிவிட்டு, மேல் துண்டால் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டார்.

பானுமதி ஏறிக்கொண்டாள்.

ரெயில் நகரத் தொடங்க- எல்லோருக்கும் அவள் விம்மலுடன், வழியும் கண்களுடன் கையசைத்தாள். ரெயில் வேகம் பிடிக்கும் வரை அப்பாவும், தம்பியும் ஜன்னலோரமாக கூடவே நடந்து வந்து கையசைத்தார்கள்.

பானுமதியின் அருகில் அமர்ந்திருந்தான் கதிரேசன். அவர்கள் இருவரும் மட்டும் தனியாக பேசிக்கொண்டு வரட்டும்' என்பதற்காகவே கதிரேசனின் அப்பா, அம்மா, அண்ணன், அண்ணி- மற்றவர்களுக்கு அதே பெட்டியில் கொஞ்சம் எண்கள் தள்ளி 'டிக்ரெட்' எடுத்திருந்தான் பானுமதியின் தம்பி.

இவர்கள் பகுதியில் இவர்கள் இரண்டு பேரைத் தவிர- இருந்த நான்கு பேரும் வெளிநாட்டு கற்றுலா பயனிகளாக அமைத்ததில் பானுமதிக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது.

கதிரேசன் பத்து, பதினைந்து நிமிடம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு- டி.டி.சு. வந்து போனபிறகு அவளிடம் மெதுவான குரலில் பேசத் தொடங்கினான்.

"ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கா பானு?" என்றான்.

"அது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், மறுபக்கம் சந்தோஷமாத்ான் இருக்கு" என்றான்.

பெண் பார்த்து நிச்சயமான அன்னிக்கே தனிமையில் கொஞ்ச நேரம் பேசியிருந்ததாலும், கல்யாணத்திற்கு முதல் நாளான நேற்று தனிமை அமைத்துக்கொண்டு பேசி புறங்கையில் முத்தம் வரை வந்திருந்ததாலும்- சங்கோஜம் சற்றுக் குறைந்திருந்தது.

"என்ன சந்தோஷம்?"

"என்ன கேள்வி இது? கல்யாணம்னா சந்தோஷம் இருக்காதா? அதிலேயும் மத்த பொண்ணுங்களைவிட நான் பத்து மடங்கு சந்தோஷப்பட்டுதான் ஆகணும்."

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

"ஏன் அப்படி?"

"அப்பா உங்ககிட்ட சொன்னதா சொன்னாங்க. எனக்கு ஆறு வருஷமா மாப்பிள்ளை பார்த்தாங்க. இதுவரைக்கும் ஏழு மாப்பிள்ளைங்க என்னைப் பார்த்துட்டுப் போயாச்சு. ஒண்ணு, என்னைப் பிடிக்காது. என்னைப் பிடிச்சிருந்தா எங்கப்பா செய்யறதா சொல்ற தொகை பிடிக்காது. உங்களுக்குத்தான் ரெண்டும் பிடிச்சது."

"இல்லை பாணு. எனக்கு ரெண்டும் பிடிக்கலை. ஒண்ணு மட்டும்தான் பிடிச்சது. பயந்துடாதே... எனக்கு உன்னைப் பிடிச்சது, உங்கப்பா இருபது பவுன்ல நகை செஞ்சி உனக்குப் போட்டிருக்காரே இது பிடிக்கலை. காலேஜ்ல படிச்சப்ப வரதட்சணை வாங்கக் கூடாதுன்னு நண்பர்களா சேர்ந்து சபதம் எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டோம். என் பொண்டாட்டிக்கு என் சம்பாத்தியத்திலதான் நகை செஞ்சிப் போடணும்னு நினைச்சிருந்தேன். ஒரு குண்டுமணி தங்கம்கூட மாமனார் வீட்லேருந்து எதிர்பார்க்கக் கூடாதுன்னு நினைச்சிருந்தேன். ஆனா, உங்கப்பா இருபது பவுன் போடறேன்னு சொன்னப்ப என்னால ஒரு வார்த்தை மறுத்துப் பேச முடியலை."

"ஏன் அப்படி?"

"வீட்ல கொஞ்சம் சூழ்நிலை சரியில்லை பாணு. கொஞ்சம் சிக்கல் இருக்கு."

"என்ன அது?"

"வேணாம், இப்ப வேணாம். சொல்றேன்: நீ என் பொண்டாட்டி. உங்கிட்ட எதையும் மறைக்கப் போறதில்லை. இப்ப வேற ஏதாவது சுவாரசியமா பேசலாம். உன்னைப் பார்த்துட்டுப் போன ஏழு பேரும் சரி சொல்லலை. ஆனா, நான் சரி சொல்லிட்டேன். அதனால என்னை கட்டிக்கிட்டியா? இல்லை, நிஜமாவே மனசுல இவன் நமக்குப் பொருத்தம்தான்னு நினைச்சி உண்மையான சந்தோஷத்தோட கட்டிக்கிட்டியா பாணு?"

"இப்படியெல்லாம் கேட்டா என்ன பதில் சொல்றது?"

"உண்மையான பதிலை சொல்லு. இந்தக் கல்யாணத்தில் நிஜமா உன் சம்மதத்தை உங்க வீட்ல கேட்டாங்களா?"

"அம்மாதான் என்கிட்ட கேட்டாங்க. 'என்னடி, உனக்கு மாப்பிள்ளையைப் பிடிச்சிருக்கா?'ன்னு. எப்போ தெரியுமா? எல்லா பேச்சு வார்த்தையும் முடிஞ்சி- வெத்தலை, பாக்கு தட்டை மாத்திக்கிட்டதுக்கு அப்புறம். ஆனா, என் மனசுக்கும் நிறைவா இருந்திச்சி."

"எப்படி?"

"முகத்திலியே குணம் தெரியுங்க. ரெண்டு, மூணு மாப்பிள்ளைங்க வந்தப்ப எனக்கு முதல் பார்வையிலேயே பிடிக்காம- 'இந்த இடம் அமையலைன்னா பரவாலையிய'ன்னு தோணிக்கு. உங்களை ஜன்னல் வழியாதான் பார்த்தேன். பார்த்ததுமே நல்லவாரு பட்டுச்சி. 'இவர் புருஷனா அமையணும் சாயி'ன்னு வேண்டிக்க ஆரம்பிச்சேன்."

"இப்படி எல்லாம் பேசி 'ஐன்' வைக்கணும்னு உங்க அக்காங்க சொல்லிக் கொடுத்தாங்களா?"

"ஓச்சி! நான் நிஜமாதான் சொல்றேன்."

"வேறு சில விஷயங்களையாவது சொல்லிக் கொடுத்தாங்களா?" என்று கதிரேசன் கண்ணடிக்க, அவன் வெட்கப்பட்டுக் குனிந்தான்.

"ஆறு வருஷமா கல்யாணத்தை மட்டும் எதிர்பார்த்து காத்துக்கிட்டே இருந்திருக்கே! இது கொடுமை இல்லையா?"

"சாதாரண கொடுமை இல்லைங்க... உடம்பும், முகமும் முத்திடுதா... எதாச்சும் கல்யாணத்துக்குப் போனா- 'உனக்கு எத்தனை சூழ்நிலைங்க?'ன்னே கேக்க ஆரம்பிச்சிடுவாங்க. அழகையா வரும். என்னோடு படிச்சவங்க, என்னைவிட வயசுல சின்னவங்க எல்லாம் இடுப்புல ஒண்ணு. வயத்துல ஒண்ணு வச்சிட்டு வந்து போறப்போ மனசு நொத்து

போயிடும்.

என் மனக்கு ஒரு மாறுதல் வேணும்னு அப்பா டைப்ரைட்டிங், ஷார்ட்ஹேண்ட் எல்லாம் கத்துக்கச் சொன்னார். கத்துக்கிட்டேன். வீணை கத்துக்கிட்டேன். பூத்தையல் கத்துக்கிட்டேன். பெயிண்டிங் கத்துக்கிட்டேன். குதிரை சவாரி ஒண்ணுதான் பாக்கி."

"அடேங்கப்பா... இவ்வளவு கத்து வச்சிருக்கியா நீ? 'பிளஸ்-டு'வோடு ஏன் படிப்பை நிறுத்தினாரு உங்கப்பா?"

"சிம்பிள். வசதி பத்தலை. அப்பாவுக்கு உங்க மாதிரி தொழில் இருந்தா பரவாயில்லை. அரசாங்க ஊழியர்தானே? ரெண்டு அக்காங்க கல்யாணத்துக்காக வாங்கின கடன்களே இன்னும் முடிஞ்சபாடில்லை. இதில என்னை வேற 'டிகிரி' படிக்க வைக்கிறது எப்படி? எனக்கு ஆசை இருந்தாலும், சூழ்நிலையைப் புரிஞ்சிட்டு பேசாம இருந்தாட்டேன்."

"இப்பவும் 'டிகிரி' படுக்கணும்னு ஆசை இருக்கா?"

"அதான் கல்யாணமாயிடுச்சே... இனிமே எங்கே படிக்கிறது?"

"ஏன், எத்தனையோ பேர் படிக்கிறாங்களே! நீ தபால் மூலமா டிகிரி படிக்கிறியா, சொல்லு. நான் அப்ளிகேஷன்ஸ் வரவழைக்கிறேன்."

"வீட்டு வேலைகள் யார் பார்க்கறது?"

"நீ மட்டுமா பார்க்கப் போறே? அம்மா இருக்காங்க, அண்ணி இருக்காங்க. நீ கூடமாட ஒத்தாசைத்தான் பண்ணப் போறே. நமக்கு குழந்தைன்னு பொறந்துட்டாதான் நேரம் இருக்காது. இப்போ நிறைய நேரம் இருக்கும். உனக்கு விருப்பம் இருந்தா தாராளமா படிக்கலாம். எனக்கு அதுல எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை."

"நான் யோசிச்சிச் சொல்றேன்..."

"சரி, நீ கட்டியிருக்கிற சேலை யார் 'செலக்ஷன்'?"

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

"ஏன், அப்பாதான் வாங்கினாரு."

"உன் நிறத்துக்கு இந்த மாதிரி 'டார்க் கலர்' சேலையெல்லாம் எடுக்காது. 'லைட் கலர்' சேலைதான் எடுப்பா இருக்கும்." நேத்து காலையில் கட்டியிருந்தியே... கிரீம் கலர்ல சிவப்பு பூவா இருத்த சேலை. அது ரொம்ப டாப்பா இருந்திச்சி."

"அது பெரியக்கா வாங்கிக் கொடுத்த சேலை. அப்பய்யோ...! நீங்க முதல்லயே சொல்லியிருந்தா 'லைட் கலர்' சேலை கட்டிட்டு வந்திருப்பேனே?"

"பரவாயில்லை. இப்ப என்ன அதனால?"

"இதே மாதிரி நான் ஒண்ணு சொல்லவா?"

"என்ன?"

"உங்களைப் பத்தி."

"சொல்லு."

"கோவிச்சுப்பிங்களா?"

"கோவிச்சுக்கமாட்டேன், சொல்லு."

"உங்க உதட்டைப் பார்த்துட்டு என் தம்பி சொன்னான்... நீங்க 'சிகரெட்' குடிப்பிங்களனு. குடிப்பிங்களா?"

கதிரேசன் சற்றே தயங்கிவிட்டு, "அடிக்கடி இல்லை. எப்பயாவது."

"வேணாமே! அது எதுக்கு கண்ணாவி! விட்டுடுங்களேன்."

"நானே ரொம்ப குறைச்சுட்டேன். சிகிரத்தில் விட்டுடறேன்."

"நேத்து சாயங்காலம் என்னோடு பேசறதுக்கு வந்திங்களே, அதுக்கு முன்னாடி சிகரெட் பிடிச்சிருந்திங்கதானே?"

"ஆமாம். துப்பறிஞ்சியா?"

"இல்லை. வாசமடிச்சது. அதுக்காகத்தான் வாயில ஏதோ போட்டு குதப்பிக்கிட்டு இருந்திங்களன்னும் தெரியும்."

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

“பெரிய ஆளா இருப்பே போலிருக்கேதீ. சரி, கொஞ்சம் இரு. இந்தப் புத்தகம் படிக்கிறதூன்னா படி புதுப்பொண்டாட்டி வந்ததும் நம்மையெல்லாம் மறந்துட்டான்னு நினைச்சிடப் போறாங்க. நான் அம்மா, அப்பாகிட்ட ரெண்டு வார்த்தைப் பேசிட்டு வந்துடறேன்.”

கதிரேசன் எழுந்து ரெயிலின் ஓட்டத்திற்கேற்ப நடந்து வேறு பகுதிக்குச் சென்றதும், பாணுமதி அவன் கொடுத்த புத்தகத்தைப் புரட்டினாள். எதிலும் மனம் ஒன்றவில்லை. மனதில் இப்போது பிரிவின் வலி இல்லை. சந்தோஷம் மட்டுமே அலையடித்துக்கொண்டிருந்தது.

2

தன் கணவனின் வீட்டில் பாணுமதியால் ஒரே வாரத்தில் கலபமாக ஒன்றிக்கொள்ள முடிந்தது. வீட்டின் உறுப்பினர்களின் குணங்களை ஓரளவு புரிந்துகொண்டுவிட முடிந்தது.

மாமனார் விநாயகம்- இருக்கும் இரண்டு ஏக்கர் வயலின் பொறுப்புகளை ஏற்றிருப்பது புரிந்தது. காலையில் ஆறு மணிக்கெல்லாம் ஒரே ஒரு காப்பி குடித்துவிட்டு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வயலுக்குப் போய்விடுகிறார். தஞ்சாவூரில் இருந்து நான்கு கிலோ மீட்டர் தள்ளி இருக்கிறதாம் வயல். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை வயலுக்கு அழைத்துச் செல்வதாக கதிரேசன் சொல்லியிருக்கிறான்.

காலையில் போகிற மாமனார் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் திரும்பி வருகிறார். மீண்டும் ஒருமுறை குளிக்கிறார். காலை ‘டிபன்’ கிடையாது. நேரடியாக மதிய சாப்பாடுதான்.

சாப்பிட்டுவிட்டு தரையில் பாய்கூட போட்டுக் கொள்ளாமல்-மேல் துண்டை விரித்து கையையே தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு படுத்தால் ஐந்தரை மணிக்குத்தான்

எழுந்திருக்கிறார்.

அதன் பிறகு முகம் கழுவி- காப்பி குடிக்கிறார். பிறகு தன் இரண்டு பேரக் குழந்தைகளோடு விளையாடிவிட்டு. அவர்களுக்கு ‘டிபூஷன்’ வாத்தியாராகவும் மாறிவிடுகிறார். ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் சாப்பிட்டுவிட்டு, ஒரு ‘வாக்கிங்’ போய் திரும்பியதும்- கொஞ்ச நேரம் ராமாயணம் படிக்கிறார். அவர் ராமாயணம் வாய்விட்டுப் படிக்கும்போது அதை அருகில் உட்கார்த்திருப்பார்.

அத்தை ஒரு சொல் சொல்வதில்லை. சிரித்த முகம். எல்லா வேலைகளையும் அவர்களே எடுத்துப்போட்டு செய்கிறார்கள். வேலைகளை அவரிடமிருந்து வற்புறுத்தி பிடுங்கித்தான் இவளாகட்டும், அக்காவாகட்டும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

கதிரேசனின் அண்ணன் சுந்தரராமனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட அக்கா மீனாட்சிக்கு சொந்த ஊர் மதுரை. உயரம், ஒடிசலான தேகம், கோணல் வகிட்டுத்து ஒற்றைப் பின்னல். பொறாமைப் படவேண்டிய நீளமான கூந்தல். அவர்களும் இனிமையாகத்தான் பழகுகிறார்கள். அக்காவுக்கு ரொம்பப் பிடித்தமான விஷயம் ரேடியோ. குளிக்கும்போது, சமைக்கும்போது, காய்கறி தறுக்கும்போது, பூ கட்டும்போது எப்போதும் ரேடியோவில் சினிமா பாடல்கள் ஒலிக்க வேண்டும். ஓரளவு எல்லா பாடல்களும் மனப்பாடம். பாடல்களோடு சன்னமாக இவர்களும் இணைந்து பாடுகிறார்கள்.

அக்காவுக்கு இரண்டு பையன்கள். ரமேஷ், கார்த்திக். மூன்றாவது, எல்.கே.ஜி. படிக்கிறார்கள். இரண்டும் ‘சித்தி... சித்தி’ என்று ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டன.

கதிரேசனின் அண்ணன் சுந்தரராமன் மட்டும்தான் இந்த வீட்டில் கொஞ்சம் கரடுமுரடாகத் தெரிகிறார். ஒரு வார்த்தைக் கூட இதுவரை பேசவில்லை. அது பண்பாடா... இல்லை கபாவமா தெரியவில்லை. எப்போதும் சிந்தனை. நடக்கும் போது, சாப்பிடும்போது, சும்மா உட்கார்த்திருக்கும்போது

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

எப்போதும்.

அவரின் அப்பா, அம்மாவிடம்கூட அதிகமாகப் பேசுவதில்லை. கொஞ்சம் கோபக்காரர் என்று புரிகிறது. லேசான சிடுசிடு, குழந்தைகளிடமும் இடரென்று பாய்ந்து ஒன்றுமில்லாததற்கெல்லாம் கத்துகிறார்.

அவரோடு பார்க்கும்போது கதிரேசன் ரொம்ப கலகல ரகம்தான். ஒரு வாரத்தில் இரண்டு தடவை சினிமாவுக்கு அழைத்துச் சென்றாயிற்று. தஞ்சை பெரிய கோயிலுக்கு, சிவகங்கை பூங்காவுக்கும் அழைத்துப் போயாயிற்று.

பூங்காவில் நேற்று கதிரேசன் கேட்டான்.

"என்ன பாணு... உனக்கு எங்க வீடு பிடிச்சிருக்கா?"

"ம்..." என்றான், பாணுமதி.

"என்ன நினைக்கிறியோ... அதை வெளிப்படையா சொல்லு."

"எனக்குப் பிடிச்சிருக்குங்க. எல்லாரும் ரொம்ப அன்பா பழகறாங்க. உங்க அண்ணன்தான் கொஞ்சம் 'ரிசர்வ் டைப்' போலிருக்கு."

"இல்லை, அதெல்லாம் இல்லை."

"பின்னே ஏன் எப்பவும் உம்முன்னு இருக்காரு?"

"அவருக்கு கோபம்."

"கோபமா? யார் மேல?"

"அப்பா மேல, அம்மா மேல, என் மேல."

"ஏன்?"

"அவரு தனியா குடித்தனம் போகணும்னு ஆசைப் படறாரு."

"நிஜமாவா? ஏன்? உங்க அப்பா, அம்மா நல்லா அன்பர்தானே இருக்காங்க? இந்த வீட்ல என்ன பிரச்சினை? ஏதாவது

சண்டையா?"

"அதில்லை. மதுரையில் இருக்கிற அவரோட மாமனார் போடுற தரபம்தான் எல்லாம். அவர் அங்கே நகைக்கடை வச்சிருக்காரு. நல்ல வசதி. இடம் வாங்கி பங்களா மாதிரி பெரிசா வீடு கட்டிட்டாரு."

"சரி... அதனால?"

"அண்ணனுக்கு கொஞ்ச நாளா இந்த மரக்கடை, மில் தொழில் பிடிக்கலை. போட்டி அதிகம். முந்தி மாதிரி அதிக லாபமில்லை. இவரும் கொஞ்ச நாளா வியாபாரத்தில் சரியா அக்கறை காட்டாததால் இப்போ தொழில் கொஞ்சம் 'டல்லு'தான். இவர் மாமனார் என்ன சொல்றார்னா- 'மதுரைக்கு வந்திடுங்க மாப்பிள்ளை, என் வீட்ல தங்க வேணாம். அது கவுரவ குறைச்சல். தனியா வீடு பிடிச்சி தர்றேன். வாடகைக்கு கடை பிடிச்சி தர்றேன். தொழில் சுத்து தர்றேன். நகைக்கடை வையுங்க. அங்க வருஷத்தில ஓகோன்னு வந்துடலாம். முதல் எல்லாம் நான் கடனாவே தர்றேன்'னு சொல்றாரு.

இவருக்கு இந்தத் திட்டம் பிடிச்ச போச்சு, வீட்ல சொன்னாரு. அம்மா, அப்பாவுக்கு பிடிக்கலை. கோபம் வந்துடுச்சி. சத்தம் போட்டாங்க. எல்லாம் நம்ம கல்யாணத்துக்கு பத்து நான் இருக்கிறப்ப நடந்துச்சி. இதில நான் எங்கப்பா பக்கம் பேசினதால் என் மேலயும் அவருக்கு வருத்தம்."

"உள்ள தொழிலையே சிறப்பா செஞ்சி விரிவு செய்ய முடியாதா?"

"மனசு வச்சா முடியும். மர தொழில்ல முன்னேறினோமல்லவான் ஆனவங்கல்லாம் இல்லையா? இவருக்கு என்னவோ நகைக் கடை தொழில்ல திடீர்னு ஆசை வந்துடுச்சி. மறுபடி, மறுபடி அப்பாகிட்ட சம்மதம் கேட்டு வற்புறுத்தினார். 'எதுவா இருந்தாலும் கதிரேசன் கல்யாணம் நடந்து முடியட்டும்.

அதுக்கூட நான் கேசிக்கலாம்னு சொல்லி வானை அடைச்சிட்டார், எந்த நேரமும் அந்தப் பிரச்சினை விடல் ஆரம்பிக்கலாம்."

பாணுமதியின் முகம் வாடிப்போனது.

"இதுக்கு நீ ஏன் வருத்தப்படறே? குடும்பம்னு இருந்தா இதுமாதிரி எல்லாம்தான் இருக்கும்."

"அதுக்கில்லைய. சின்ன மருமக வந்த நேரம், குடும்பம் பிரிஞ்சிருச்சிவ்னு நாளைக்குப் பேச்சு வராதா?"

"அந்த மாதிரியெல்லாம் ஆயிட்டாது. அண்ணை துள்ளுவாரே பொழிய, அப்பாவோட வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்தான். இந்த யோசனையே வேணாம். விட்டுடு'ன்னு அப்பா தர்மானமா சொல்லிட்டா, அதை மீறி ஒரு முடிவும் செயலமாட்டாரு. கொஞ்ச நாளைக்கு வருத்தமா இருப்பாரு. அப்பறம் சரியாப் போயிடும்."

"எனக்கு என்னவோ கலக்கமா இருக்குங்க."

"அசடு! எதிர்பாக்காம எதாச்சம் நம்ம விருப்பத்துக்கு மாறா நடந்தா அதுக்கு நாம் என்னதான் செயல் முடியும்? உன்னை யானும் பழி சொல்லமாட்டாங்க. நீ அதை நினைச்சி கவலையு படாதே. வற்ற வெள்ளிக்கிழமைவை நினைச்சி கவலைப்படடாப் போதும்."

"வெள்ளிக்கிழமைவா? என்ன அண்ணைக்கு?"

"தெரியாது!"

"மகம்."

"நிஜமா தெரியாது?"

கதிரேசன் கற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு அவனை வேசாக அணைத்துக்கொண்டு, "வெள்ளிக்கிழமைதான் நான் பார்த்திருக்காங்க. அண்ணைக்கு ராத்திரிதான் இந்தப் பாப்பாவும், இந்தப் பாப்பாவும் சேர்த்து ஒரு குட்டிய் பாப்பா உருவாக்கற முயற்சியை ஆரம்பிக்கப் போகுதாம்" என்றான்.

"சேச்சி!" என்று முகம் சிவத்து விலகினான் பாணுமதி.

வெள்ளிக்கிழமை கந்தரராமனின் அறைவிலிருந்த கட்டிலை பூப்போட்டு அலங்கரித்து- பாணுமதியையும் அலங்கரித்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

கதவை சாத்திவிட்டு மெல்ல நடந்து வந்தான். அறையில் ஊதுவத்தி மணம் நிறைந்திருந்தது. கட்டிலில் வாரித் தெளிக்கப்பட்ட மல்லிகைக் பூக்களின் சூம்மென்ற வாசனை வேறு. கட்டிலில் கைகட்டி அமர்ந்திருந்த கதிரேசன், "வா, வந்து உக்காரு. பால் குடிக்கிற வேலையெல்லாம் அப்பறம் பார்த்துக்கலாம்" என்றான்.

அருகில் வந்து படபடக்கும் இதயத்துடன் நின்றவனின் கையிடித்துத் தன்னருகில் உட்கார வைத்தான். அவன் முகத்தை தாண்ட பற்றி நிமிர்த்தி திடுக்கிட்டான்.

"ஏய்! என்னாச்சு? எதுக்கு அழறே?"

"இல்லைங்க" அவளுக்கு தொண்டை அடைத்தது.

"என்னம்மா?" என்றான், இரண்டு கன்னங்களையும் ஏத்தி.

"சினிமாவ இந்த மாதிரி சேனைப் பார்த்துட்டு, என் வாழ்க்கையில் இந்த மாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பம் உண்டான்னு ஏங்கி போயிருக்கேங்க. அழலைங்க, சத்தோஷம்" என்று அவன் மார்பில் சாய்த்து விம்மினான்.

அவன் அவளது முதுகை ஆதரவாகத் தொட்டு, "உனக்கு ரொம்ப நாள் கல்யாணம் தன்னிப் போனதில் தேவையில்லாம ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை வந்துச்சி பாணு. இது இயல்பா எல்லாப் பொண்ணுங்களுக்கும் நடக்கிறதுதானே? சரி... சினிமாவ இந்த மாதிரி சின்ன என்னென்ன பார்த்திருக்கே சொல்லு" என்றான்.

"போங்க!" சினுங்கினான்.

"சரி. நான் ஞாபகப்படுத்தட்டுமா? முதல் இந்த மாதிரி ள்ளிருந்து பிப்ரவரி 16, 2009.

கட்டிப்பிடிச்சுக்குவாங்க! அப்புறம் முகத்துக்கு நேரா முகத்தை எடுத்துட்டு வந்து..." அவளின் உதடுகளை நோக்கிக் குனிந்து, முத்தமிட்டு...

அவள் தேகம் முழுக்க சிலிர்த்தாள். கண்கள் கிறங்கினாள். உடல் சூடேறியது. எத்தனை ஆண்டுகளாக ஏங்கி எதிர்பார்த்த முதல் முத்தம்! 'என் மன்னன் வருவான், என் இதழில் முத்திரை பதிப்பான். யார் என் மன்னன்? அவன் எப்போது வருவான்?' என்று ஒருமுறை காகிதத்தில் எழுதி அம்மா வருவதைப் பார்த்து அவசரமாகக் கிழித்துப்போட்டது நினைவுக்கு வந்தது!

தன்னைவிட்டு அவன் விலகிவிடாமல் இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள் பானு. கதிரேசன் அவள் முந்தானையை சரித்தான். மற்றொரு கையால் படுக்கை அருகில் இருந்த விளக்கின் 'கவிட்ச'ை அணைத்தான்.

அங்கே மன்மதன் எழுதிய காமக் கவிதையை இருள் மட்டும் வெட்கமில்லாமல் படித்துக்கொண்டிருந்தது.

3

தேன்திலவுக்காக ஊட்டி வந்து ஒரு வாரம் தங்கி-உல்லாசமாக சுற்றி - இனிமைகளை மட்டுமே பகிர்ந்துகொண்ட பொழுதுகளை பானுமதிக்கு பள்ளிப் புத்தகத்திற்குள் பட்டாம் பூச்சியைப்போல பாடம் செய்து- மனதில் பதித்துக் கொள்ளத் தோன்றியது.

எத்தனை சந்தோஷம்! எத்தனை உற்சாகம்! எத்தனை குதூகலம்!

அத்தனையும் ஊரிலிருந்து திரும்பின தினத்தின் ராத்திரியே அந்தப் பிரச்சினையின் காரணமாகத் தொலைந்து போயிற்று.

இரவு சாப்பாடு முடிந்து- குடும்பத்தின் அத்தனை

உறுப்பினர்களும் வீட்டின் கூடத்தில் அமர்ந்திருக்கும்போது தொண்டையை செருமிக்கொண்டு கந்தரராமன் ஆரம்பித்தான்.

"அப்பா, என்ன முடிவு செஞ்சிங்க?"

"எதைப் பத்திப்பா?" என்றார் அப்பா.

"தம்பியோட கல்யாணம் முடிஞ்சதும் ஒரு முடிவெடுக்கலாம்னு சொன்னிங்க. கல்யாணம் முடிஞ்சி பதினைஞ்சி, இருபது நாளாயிடுச்சி. அதான் கேட்டேன்."

கார்த்திக்கை தன் மடியில் உட்கார்த்தி வைத்துக்கொண்டு விளையாட்டு பண்ணிக்கொண்டிருந்த கதிரேசன், அதை நிறுத்திவிட்டு அமைதியாகக் கவனித்தான்.

அம்மாவும், இரண்டு மருமகன்களும் பேச்சை நிறுத்தினார்கள்.

அப்பா தன் மேல் துண்டால் ஒருமுறை முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டார். மவுனமாக வேறு திசையில் பார்த்தார்.

"இப்படி அமைதியா இருந்தா என்னப்பா அர்த்தம்?"

"நீ நல்லா யோசனை பண்ணிட்டியா?"

"யோசனை பண்ணினதுக்கு அப்புறம்தான் உங்ககிட்ட சொன்னேன்."

"இந்தத் தொழில்ல லாபம் நல்லாதானே இருக்கு."

"இருக்குதான். அதைவிட உழைப்பு அதிகமா இருக்கு. முதலீடு அதிகமா இருக்கு. நிறைய போட்டி இருக்கு. இதைவிட நகை தொழில் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு."

"சரி. அதில உனக்கு அனுபவம் இருக்கா?"

"எல்லாத்திலயும் அனுபவம் வச்சிக்கிட்டுதான் இறங்கணும்னா ஒரு காரியத்திலயும் இறங்க முடியாது. நீச்சல் கத்துக்கணும்னா தண்ணியில இறங்கித்தான் ஆகணும்."

"சரிப்பா, அதுக்கு வயகன்னு ஒண்ணு இருக்கே. இந்த வயகல போய் நான் இப்போ நீச்சல் கத்துக்கணும்னு நினைச்சா எப்படி?"

"அது வயசைப் பொறுத்ததில்லை. மனசில இருக்கிற நம்பிக்கையைப் பொறுத்த விஷயம். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு."

"அப்படியா? சரி, இத்தனை வருஷமா குடும்பத்தோட ஒண்ணா இருந்துட்டு இப்போ தனியாப் போறதுன்னா கஷ்டமா இருக்கேப்பா."

"நியாயம்தான். அதே கஷ்டம் எனக்கும்தானே இருக்கு. தாலி கழுத்தில ஏறினதுமே ஒவ்வொரு பொண்ணும் அவளோட குடும்பத்தைவிட்டுப் பிரிஞ்சிதானே வர்றாங்க. அதுல கஷ்டமில்லையா என்ன? அவங்களோட எதிர்கால வாழ்க்கைக்காக அப்படி வர வேண்டியிருக்கே! அதே மாதிரிதான் என்னோட எதிர்கால வாழ்க்கைக்காக சில கஷ்டங்களை சந்திக்க வேண்டியிருக்கு. நான் என்ன வெளிநாட்டுக்கா போறேன்? இங்கே இருக்கிற மதுரைக்குத்தானே போறேன். இங்கேயும் அடிக்கடி வந்துட்டு, போயிட்டுதானே இருக்கப் போறேன்."

அப்பா மீண்டும் அமைதியாகி, "சரி... வீடு பார்த்தாச்சா?" என்றார்.

"மாமனார் பார்த்து வச்சிருக்கார். நீங்க உத்தரவு தந்தப்புறம் தான் 'அட்வான்ஸ்' கொடுத்து சாவி வாங்கச் சொல்லணும்."

"மதுரையில் கடை பார்த்தாச்சா?"

"பார்த்துட்டார்."

"எவ்வளவு தேவைப்படுது இந்தத் தொழிலுக்கு?"

"மெயின் ரோட்ல கடை பிடிச்சிருக்கார். அதுக்கு அட்வான்ஸா ரெண்டரை லட்சம் ஆகுது. அப்புறம் ஆள் வச்சி கடையை 'டெக்கரேட்' பண்ணுறதுக்கு ஒரு லட்சம் ஆகும். அப்புறம்..."

"மொத்தமா சொல்லு. எவ்வளவு தேவைப்படுது?"

"அஞ்சி லட்சம் தேவைப்படுது."

"அந்தப் பணத்துக்கு என்ன ஏற்பாடு?"

"எல்லாமே என் மாமனார் கடனா தர்றேன்னு சொல்றார் ஆனா, எனக்கு அதில் இஷ்டமில்லை. ஏற்பாடுகள் மட்டுமே நீங்க செய்யுங்க. மத்த படி ஒரு பைசாகூட உங்ககிட்ட கடனா வாங்க மாட்டேன்னு சொல்லிட்டேன்."

"ஏன் அப்படி?"

"அது மரியாதையா இருக்காதுன்னு நான் நினைக்கிறேன். கவுரவக் குறைச்சல், அது."

"சரி. அப்படின்னா முதலுக்கு வேற யோசனை என்ன?"

"அதை நீங்கதான் சொல்லணும்."

"நானா?"

"மின்னே வேற யாரிடீட்டேப்பா நான் கேக்க முடியும்?"

"உனக்குத் தெரியாததில்லை. இந்த வீடு வாடகை வீடு. மில், மரக்கடை எல்லாமே வாடகைக்குப் பிடிச்ச இடங்கள். சொந்தமா நமக்கு இருக்கிறது நிலமும், மில்லுல இருக்கிற மிஷன்களும், மரக்கடையில் இருக்கிற 'ஸ்டாக்'கும் தான். திடீர்னு அஞ்சி லட்ச ரூபாய்க்கு நான் என்னப்பா வழி சொல்ல முடியும்?"

"சொத்துன்னு வர்றப்ப வாய்விட்டு பேசித்தான் ஆகவேண்டியிருக்கு. பாகம் பிரிச்சிக் கொடுத்துட்டிங்களன்னா அவங்க அவங்க எதிர்காலத்தை அவங்க அவங்க விருப்பப்படி அமைச்சக்கிறதுக்கு சவுகரியமா இருக்கும்."

"பாகம் பிரிக்கிறதா?" பதறினார் அப்பா.

"என்னப்பா... தீயை மிதிச்சுட்ட மாதிரி பதறுறீங்க? நாடல், ஊர்ல நடக்காத ஒண்ணையா நான் சொல்லிட்டேன்?"

"உலகத்தில் எல்லாம்தான் நடக்குது. நல்லதும் நடக்குது;

கெட்டதும் நடக்குது. இது நம்ம வீட்ல நடக்கணுமப்பா?"

சுந்தரராமன் பதில் தேடி மவுனம் காத்த நேரத்தில் கதிரேசன் மெதுவாக சொன்னான். "அப்பா, அண்ணன் இவ்வளவு பெரிய விஷயத்தை ஒரே நான்ல முடிவெடுத்திருக்கமாட்டாரு. நல்லா யோசனை பண்ணிதான் பேசறார்னு நான் நினைக்கிறேன். ஒரு முடிவுக்கு வந்ததுக்கப்பறம் நீங்க ஒவ்வொண்ணுக்கும் கேள்வி கேக்க வேணாம். தடையா திக்கவும் வேணாம். சொத்து பத்துகளை எப்படி பிரிச்சிக்கணும்னு அவர் ஆசைப்படறாரோ அப்படியே செய்யட்டும். அவர் எந்த மாதிரி முடிவு எடுத்தாலும் அதுல எனக்கு முழு சம்மதம்."

"பாகம் பிரிக்கிறதுன்னு ஆரம்பிச்சே. சம்பந்தப்பட்டவன் தன் முடிவைச் சொல்லிவிட்டான். நான் இனிமே எதுவும் பேசலைப்பா. எப்படி செய்யணும்னு பிரியப்படறே நீ?" என்றார் அப்பா.

"மர மில்லுங்கிறது முழுக்க என்னோட முயற்சி. நான்தான் அலைஞ்சி திரிஞ்சி அவனைப் பிடிச்சி, இவனைப் பிடிச்சி கடன் வாங்கி ஆரம்பிச்சேன். அதில வந்த லாபத்தில்தான் மரக்கடை ஆரம்பிச்சோம். அதை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வர்றதுக்கு நான்தான் பிரயாசைப்பட்டேன். அப்ப எல்லாம் தம்பி படிச்சிக்கிட்டிருந்தான். படிச்சி முடிச்சி இப்பதான் கொஞ்சம் பொறுப்பு எடுத்துக்கிட்டான். அதனால மில், கடை இதில் உள்ள மிஷன்கள், மர இருப்பு இதுக்கெல்லாம் ஒரு மதிப்பு போடலாம். அதில் பத்து சதவீதம் தம்பிக்கு கொடுத்துடறேன்."

"அப்பறம்?"

"நிலம் தாத்தாகிட்டே இருந்து உங்களுக்கு வந்தது. பாட்டன் சொத்து பேரனுக்குத்தான்னு சொல்லுவாங்க. அதை சமமா பிரிச்சிக் கொடுத்துடுங்க."

"பிரிக்கிறதுன்னா எப்படிப்பா? எல்லாத்தையும் விக்க

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

சொல்லியா?"

"விக்கச் சொல்லலையே. நான் சொன்னபடி எல்லாத்துக்கும் இன்னைய தேதிக்கு மதிப்பு போடலாம். எனக்குச் சேற வேண்டியதை பணமா கொடுத்துட்டா சரியாப் போச்சி."

"ஓகோ! சரி, நீயே மதிப்பு போட்டும் வெச்சிருப்பேன்னு நினைக்கிறேன். கம்மா சொல்லு. நிலம் என்ன மதிப்பு? மில் சாமான்கள் என்ன மதிப்பு?"

"நிலம் அதிகமாக போகாதுப்பா. அறுபதாயிரம்தான் இன்னுக்கு அதிகபட்சமான மதிப்பு."

"சரி."

"மிஷின், மர ஸ்டாக் இதெல்லாம் கணக்கு போட்டதில் மூணரை லட்சம் வருது."

"அதிலே முப்பத்தஞ்சாயிரம் உன் தம்பிக்குத் தர்றதா சொல்றே?"

"ஆமாம்."

"நில மதிப்பில் முப்பதாயிரம், முப்பதாயிரம் ரெண்டு பேருக்கும். ரெண்டையும் கூட்டினா முணு லட்சத்தி நாப்பத்தையாயிரம் ரூபா உனக்குக் கொடுத்துட்டு- மில், கடையை தம்பி பார்த்துக்கலாம். நிலத்தை சாகுபடி செய்யலாம்."

"ஆமாம்."

"திமர்னு அவ்வளவு பணத்துக்கு அவன் எங்கப்பா போவான்? தனிப்பட்ட முறையில் அவனுக்கு சொத்து ஏது?"

"அதுக்கு நான் என்னப்பா செய்ய முடியும்?"

"மாற்று யோசனை இருக்கா?"

"மாற்று யோசனைன்னா எல்லாத்தையும் வித்து பணமா மாத்தி பிரிச்சுக்கிறதுதான்."

"நிலத்தை நம்பிதான் சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருக்கோம்."

தொழிலை நம்பிதான் மத்த செலவுகள் பண்ணிக்கிட்டிருக்கோம். எல்லாத்தையும் வித்துடுன்னா... வருமானத்துக்கு என்னப்பா வழி?"

"எனக்கு பணம் தேவைப்படுதேப்பா. அதுக்கு என்ன வழி?"

வீடு முழுக்க அமைதி பற்றிக்கொண்டது. அப்பா முகத்தில் கோபம் குழறிக் கொண்டிருப்பதை- நடுங்கும் உதடுகள் காட்டிக் கொடுத்தன. கதிரேசன் எச்சில் விழுங்கினான். பானுமதியைப் பார்த்தான். அவள் கலவரமான முகத்துடன் இருந்தான்.

"ஏன் அண்ணே, நாளை நேரடியா கேக்கிறேன். பாட்டன் சொத்துல நமக்கு பங்கு இருக்குதான். அதை இப்பவே பிரிச்சுக்கணுமா? உங்களுக்குத் தேவைப்படுறதோ அஞ்சி லட்சம். நிலம் வித்தா உங்க பங்குக்கு வரப்போறது முப்பதாயிரம்தான். அதனால நிலத்தை விக்கவும் வேணாம், இப்ப பிரிச்சுக்கவும் வேணாம்னு நான் நினைக்கிறேன். என்னைக்கு இருந்தாலும் உங்க பங்கு அதில இருக்கும். பின்னாடி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அதை பிரிச்சுக்கலாமே?"

"சரி. அதுவும் நியாயம்தான்! எப்படியும் துண்டு விழ தொகையை நாம் வேற சில கடன் வகைகள் மூலமாதான் சரிக்கட்டப் போறேன். அதோட இந்த முப்பதாயிரத்தையும் 'அட்ஜஸ்ட்' பண்ணிக்கிறேன். நிலத்தை நீ சொன்ன மாதிரியே இப்போ விக்க வேணாம். பின்னாடி பார்த்துக்கலாம்."

"நான் சொன்னதை ஒத்துக்கிட்டதுக்கு சந்தோஷம். இப்ப மில்லு- கடை பத்தி பேசலாம். பத்து சதவீதம் தர்றதா சொன்னிங்கனே, அது கூட எனக்கு வேணாம். தப்பா நினைக்கக் கூடாது. எப்படி உங்க மாமனாரிட்டேர்ந்து கடன் வாங்கறது உங்களுக்கு கவுரவக் குறைச்சலோ... அந்த மாதிரி உங்ககிட்டேர்ந்து நான் முதலே போடாத ஒரு தொழில்லேர்ந்து பங்கு வாங்கிக்க பிரியப்படலை."

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

பாணுமதிக்கு உடம்பு முழுக்க சிலிர்த்தது. அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் குணத்தில் எத்தனை வித்தியாசம்! சேச்சே இதுதான் தன்மானம்!

"இல்லப்பா... நீ முதல் போடலைன்னாலும், நீயுமே உழைச்சிருக்கே."

"அதுக்கு சம்பளமா இந்த வீட்ல சாப்பிட்டிருக்கேன். அதே போதும். முழுக்க உங்க முயற்சில தொடங்கி நடத்தினே அந்தத் தொழில் உள்ள எல்லா தொகையையும் நீங்களே எடுத்துக்கங்க. ஆனா, இப்ப நீங்க இந்தத் தொழிலை விட்டுட்டுப் போறதால எனக்கு ஒரு தொழில் வேணுங்கறதால இந்தத் தொழிலை நாளையிலேருந்து நான் பொறுப்பு எடுத்துக்கறேன். நானைக்கு நான் பொறுப்பு எடுத்துக்கிறப்போ என் கைல முதலீடுன்னு சொல்ல ஒரு பைசா இல்லை. இந்தத் தொழிலை லாபகரமா நடத்த முடியுமனு நம்பிக்கை மட்டும் இருக்கு. அந்த நம்பிக்கை நான் முதலீடு. இன்னைய தேதி வரைக்கும் நீங்க கணக்குப் பார்த்த அந்த மூணரை லட்சம் தொகை இருக்கே... அது நீங்க எனக்கு கடனா கொடுத்ததா இருக்கட்டும். நானைய தேதியிலேருந்து அந்தத் தொகைக்கு ஒரு வட்டியும் போட்டுக்கலாம். எனக்கு மூணு வருஷம் அவகாசம் கொடுங்க, மூணு வருஷத்துல கடன்- வட்டி ரெண்டையும் சேர்த்து உங்களுக்குக் கொடுத்துடுறேன். அதாவது, சம்பாதிச்சி கொடுத்துடுறேன்னு சொல்றேன்."

"நீ கொடுப்பே, உன்னால முடியும். அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. ஆனா, எனக்கு இப்ப பணம் தேவைப்படுதே கதிரேசா."

"உங்க மாமனார்தான் தரக் காத்துக்கிட்டிருக்காரே?"

"அதான் அவர்கிட்ட வாங்கறதை நான் விரும்பலைன்னு சொன்னேன்..."

"உங்க கவுரவத்துக்குக்காக உங்க தம்பியோட எதிர்காலம்

பாழாகணுமா? இந்தக் கடையை எவனோ ஒருத்தனுக்கு வித்துடுவங்க. தொழிலும் இல்லாம, வேற தொழில் ஆரம்பிக்க முதலும் இல்லாம நான் எப்படிண்ணே என் வாழ்க்கையை நடத்தறது?"

"உன் எதிர்காலத்தை நான் எங்கே பாழாக்கறேன்? எனக்குப் இப்ப உடனடியா பணம் தேவைப்படுது. அதை ஏற்பாடு பண்ணிட்டு, நீயே நடத்துன்னு சொல்றேன். மாமனாருங்கிறவர் எனக்கு மட்டும் தான் இருக்காரா? உனக்கு இல்லையா? கேட்டுப்பாரு!"

"உங்க மாமனார் மாநிரி என் மாமனார் வசதியானவர் இல்லையென்னே. அப்படி வசதியானவரா இருந்தா நான் நிச்சயமா கேட்பேன். கடன் வாங்கறதில மூணாவது மனுஷன் கிட்ட வாங்காம சொந்த மாமனார்கிட்ட வாங்கறதுல தப்பில்லை."

"அது உன் கொள்கையா இருக்கலாம்."

"அப்ப என்னதான் சொல்றீங்க?"

"நிலத்தை விக்க வேணாம்ப்பா. பின்னாடி பார்த்துக்கலாம். தொழிலைப் பொறுத்த வரைக்கும் ஏற்கெனவே சில 'பார்ட்டி'கள் கேட்டுக்கிட்டிருக்காங்க. மூணு லட்சத்து பத்தாயிரம்னு ஒரு 'பார்ட்டி' நெருங்கி வந்திருக்கு. இன்னும் நான் பிடிப்பா பதில் சொல்லலை. ஏதோ ஒரு வழியில உன்னால் அந்தத் தொகையை ஏற்பாடு செஞ்சித் தர முடியும்னா நீ தாராளமா தொழிலை எடுத்து நடத்து. நம்ம தொழில் நமக்குள்ளேயே தொடர்றதுல எனக்கு சந்தோஷம்தான்."

மூணு வருஷம் கழிச்சி பணம் வாங்கிக்கிற குழந்தையில நான் இல்லை. ஏன்னா, எனக்கு இப்ப உடனடியா பணம் தேவைப்படுது. நல்லா யோசி. நாலு நாள்ல பதில் சொல்லு. நீ பதில் சொன்னதுக்கப்புறம் என்னை கேட்டிருக்கிறவங்களுக்கு நான் பதில் சொல்லணும். இந்த விஷயத்தில் இதுக்கு மேல் பின்னிப் பின்னி பேசிக்கிட்டிருக்கிறதுக்கு எனக்கு விருப்பம்

இல்லை" என்ற கந்தரராமன் எழுந்து தனது அறைக்குக் கதிரேசன், "சாரி பானுமதி. ரொம்ப 'டென்ஷ்'னா இருக்கு. செல்ல- சில விநாடிகளில் அவன் மனைவியும், பையன்களையும் சிகரெட் பிடிச்சுக்கறேன்" என்று சொல்லி தன் மேசை கூட்டிக்கொண்டு அறைக்குள் சென்றான்.

அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்த அப்பாவிடம் வந்தான் கதிரேசன்.

"ஏன்ப்பா ரொம்ப இடிஞ்சி போயிட்டிங்க? இதெல்லாம் எதிர்பார்த்ததுதானே?"

"எல்லாம் இப்பவே பிரிச்சுக்கணும்னு அவன் சொல்வான்னு நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை."

"அவர் 'பார்ட்டி'கிட்ட பேசிக்கிட்டிருக்காருங்கிற வரைக்கும் எனக்குத் தெரியும்ப்பா. உங்ககிட்ட சொன்னா நீங்க மனசு சங்கப் படுவிங்கன்னுதான் நான் சொல்லலை."

"இவனுக்கு எப்படி எடுத்துச் சொல்றதுன்னே புரியலையேப்பா."

"என்ன எடுத்துச் சொல்லணும்ப்பா?"

"தன்னைப் பத்தியே நினைக்கிறானேயொழிய உன்னைப் பத்தி நினைக்கமாட்டேங்கறானே... நீ சொன்னது படு நியாயமாகப் பேச்சுப்பா. 'நீ ஆரம்பிச்ச தொழில்தான். நான் பார்க்கறேன். அசல்- வாட்டி எல்லாம் சேர்ந்து திருப்பித் தர்றதுக்கு மூணு வருஷம் அவகாசம் கொடு'ன்னு கேட்டியே! ரொம்ப நியாயம். மாட்டேங்கறானே, அது பிடிவாதம்! வீம்பு! திமிசு!"

"போபப்படாதிங்கப்பா, அவர் நிலைமை அப்படி. நாலு நாள் அவகாசம் கொடுத்திருக்காரே. என்ன செய்ய முடியும்னு யோசிக்கலாம்."

மாடியில் 'பிளைவுட்' கொண்டு தடுத்து உருவாக்கப்பட்ட தனது அறைக்குள் அமைதியாக நடந்த கதிரேசனை பானுமதி பின் தொடர்ந்தாள்.

அறைக்குள் வந்து, அவளும் வந்ததும் கதவை சாத்தின

பானுமதி அமைதியாய் அவன் அருகில் உட்கார்ந்தாள். "என்னை மன்னிச்சிடு பானு" என்றான் திடீரென்று. "எதுக்குங்க?"

"தொழிலை அண்ணனும், தம்பியும் சேர்ந்துதான் வணிகச்செய்துக்கொண்டிருக்காங்க. அதனால ரெண்டு பேருக்கும் பங்கு இருக்கிற குடும்பத் தொழில்தான் உங்க வீட்ல எல்லாரும, ரன்... நீயும் நம்பி இருப்பிங்க. அந்த நம்பிக்கையில்தான் உன்னை எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணியும் கொடுத்திருக்காங்க. ஆனா, உண்மை நிலையைப் பார்த்தியா? நிலத்தில் என் பங்கா முப்பதாயிரம் இருக்கு. அவ்வளவுதான் என் மொத்த சொத்தும."

"இல்லைங்க. உங்ககிட்ட நிறைய சொத்துகள் இருக்கும். தன்மானம், நம்பிக்கை, பண்பாடு, மரியாதை, பாசம்- இந்த மாதிரி நிறைய சொத்துகள் இருக்கு. இதுதாங்க முதலீடு. உங்களால் முன்னேற முடியுங்க. உங்க அண்ணன் பத்து சதவீதம் தர்றேன்னு சொன்னப்போ... நீங்க அதை இன்னும் கொஞ்சம் கூட்டிக் கொடுங்கன்னு கேட்டிருந்தா என் மனசிலேருந்து ஈங்கேயோ விழுந்திருப்பிங்க. அதுவும் வேணாம்னு சொன்னிங்க பாருங்க... சத்தியமா எனக்கு உடம்பு பூரா சிலிர்த்துப் போச்சு. இப்படியொரு புருஷனா எனக்குன்னு ஆனந்தமா இருந்திச்சி."

"இப்படி ஒரு சிககல் இங்கே இருக்கிறப்ப, ஏதாச்சும் நான் வேற தொழில் ஆரம்பிக்கிறதா இருந்தாக்கூட கொஞ்சம் முதலீடு தேவைப்படுமேன்னு பலதும் நினைச்சதான் உங்கப்பா தர்றதா சொன்ன வரதட்சணையை மறுக்காம ஒத்துக்க

வேண்டியதாய் போச்சு."

"அது தப்பில்லைங்க. எங்க அப்பாவுக்கும் ஒரு கவுரவம் இருக்கு. செய்யணும்னு ஒரு கடமை இருக்கு. என்னோட அக்காக்களுக்கு செஞ்சு மாதிரிதான் எனக்கும் செஞ்சா வரதட்சணையை வற்புறுத்தறதோ, பேரம் பேசறதோதான் அசிங்கம்."

"உனக்கு என் மேல கோபமே இல்லையா?"

"இல்லை."

"ஏன்?"

"எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு. அதனால் கோபம் வரலை."

கதிரேசன் புன்னகைத்துக்கொண்டு அவன் கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டினான்.

"என்ன சொல்லப் போறோம் உங்க அண்ணனுக்கு?"

"என்ன சொல்லப் போறோமா? நான்தான் பதில் சொல்லணும்."

"புருஷனோட பிரச்சினையில் பொண்டாட்டிக்கு பங்கு இல்லையா?"

"இருக்கு. இப்படி நீ கேட்டதே சந்தோஷமா இருக்கு."

"ஏங்க, எனக்கு பிளாஸ்டிக் செட் ஒண்ணு, கவரிங் செட் நகை ஒண்ணு வாங்கிக் கொடுத்துடுங்க. தாலி தவிர மத்த எல்லா தங்க நகைகளையும் கொடுத்துடறேன். இருபது பவுனு என்ன விலைக்குப் போகும்னு பாருங்க. அதை வைச்சி வேற ஏதாச்சும் தொழில் செய்யுங்க."

"அப்போ இந்த மரத் தொழில் வேணாமா?"

"இதில்தான் வில்லங்கம் இருக்கே!"

"எனக்கு இந்தத் தொழில் நல்லா தெரியும். ஏற்கெனவே நல்ல பேரோடு, நிறைய வாடிக்கையாளர்களோடு ஓடிக்கிட்டிருக்கிற

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

தொழில், இது. இதை யாருக்கோ வித்துட்டு, புதுசா ஒரு தொழிலை ஆரம்பிச்சி- அந்தத் தொழிலை ஸ்திரப்படுத்தறது புத்திசாலித்தனமான காரியமான்னு யோசிக்கிறேன்."

"அது சரி, மூணு லட்சத்துக்கு எங்க போவிங்க?"

"அதான் எனக்குப் புரியலை. ரொம்ப போட்டு மண்டையை குடேத்திக்காம தூங்கலாம். காலையில் ஏதாச்சும் யோசனை பொறக்கும்" என்றான் கதிரேசன்.

சித்தனையுடன் தலையை அசைத்தான் பானுமதி.

4

கதிரேசன் ரொம்ப தயக்கத்திற்குப் பிறகு அந்தப் பங்களாவின் பிரமாண்டமான தேக்குக் கதவுக்கு அருகில் இருந்த அழைப்பு மணியை அடித்தான்.

சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு அந்தப் பெண் வந்து கதவைத் திறந்து பார்த்து- முதலில் புரியாமல்... பிறகு புரிந்துகொண்டு, "வாங்க, உள்ளே வாங்க. அவா குவிச்சிக்கிட்டிருக்கார்" என்றாள்.

"அவசரமில்லை, மெதுவா வரட்டும். நான் 'வெய்ட்' பண்ணேன்" என்று வரவேற்பறையில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்தான்.

அந்த அழகான பங்களாவின் ஒவ்வொரு சதுர அங்குலமும் கலைநயத்துடன் நிறைய பொருள் செலவில் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது.

நாளிதழை எடுத்துப் புரட்டினான் கதிரேசன்.

பதினைந்து நிமிடங்களில், "ஹலோ கதிர்! எப்படிடா இருக்கே?" என்று உற்சாகமாக வந்து கை குலுக்கி- அவன் அருகில் அமர்ந்தான் கிருஷ்ணராஜ். கல்லூரி நண்பன்.

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

தஞ்சாவூரில் ஒரு மருத்து கம்பெனி வைத்து நிர்வகிப்பவன்.

"நல்லா இருக்கேன்பா."

"ஊட்டி போயிட்டு வந்ததா கேள்விப்பட்டேன்."

"ஆமாம்."

"நல்லா ஓரட்டி பண்ணினியா?"

கதிரேசனுக்கு வெட்கப்பட வேண்டுமா என் புரியவில்லை.

கிருஷ்ணராஜின் மனைவி பீங்கான் கோப்பைகள் உட்கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு விலகியதும், குடித் முடித்துவிட்டு...

"என்ன விஷயம் சொல்லு. காரணமில்லாம வர்றவ இல்லை நீ."

"உண்மைதான். காரியமாத்தான் வந்தேன். 'எங்க அப்ப செஞ்சிவச்ச தொழிலை அப்படியே தொடர்ந்து செய்யறே யொழிய மேற்கொண்டு எந்த முன்னேற்றமும் செய்யலை'ன்னு நீ அடிக்கடி சொல்லுவே."

"ஆமாம்."

"உன்னோட திறமை மட்டும் எனக்கு இருந்தா, இந்தே இந்த ஸ்தாபனத்தை ரெண்டு மடங்கா வளர்த்திருப்பேன்னு சொல்லுவே."

"ஆமாம்."

"என் திறமை மேல இப்பவும் உனக்கு நம்பிக்கை இருக்க கிருஷ்ணா?"

"திடீர்னு அபிப்பிராயம் மாறிடுமா என்ன? எப்பவும் உன்னைப் பத்தி என் கணிப்பு மாறாது. எதிர்காலத்திலே நீ என்னையெல்லாம் தாண்டி எங்கேயோ இருப்பே. இ நிச்சயம்."

"அப்படின்னா எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுப்பா."

"புரியலையே."

"திடீர்னு எங்க அண்ணன் பாகம் பிரிக்கணும்னு சொல்றார். தொழில் அவர் ஆரம்பிச்சதுன்னு உனக்குத் தெரியுமே. அவர் மதுரை போறார். இதே தொழிலை நான் தொடர்ந்து செஞ்சி இன்னும் பெரிசா விரிவு பண்ணணும்னு திட்டம் வெச்சிருக்கேன். நிறைய கனவு வெச்சிருக்கேன். எனக்குத் தேவையானது ஒரு பலமான அணிவாரம்."

"தெளிவா சொல்லு... என்ன உன் பிரச்சினை?"

"பணப் பிரச்சினைதான். இந்தத் தொழிலை இப்போ நான் பொறுப்பு எடுத்துக்கறதா இருந்தா அவருக்கு நான் மூணு லட்சத்தி பத்தாயிரம் தரணும். 'என் பொண்டாட்டி நகை எல்லாம் வித்தா ஓரளவு தேறும். மீதிப் பணம் வேணும். நீதான் ஏற்பாடு செய்யணும்."

"நானா?"

"எனக்குத் தெரிஞ்சி இவ்வளவு பெரிய தொகை ஏற்பாடு செய்ய முடிகிறவன் நீ ஒருத்தன்தான். கடனாதான் கேக்கறேன். வட்டி போட்டு திருப்பி தர்றேன். இது தனி, நம்ம நட்பு தனி. என்ன சொல்றே கிருஷ்ணா?"

"சட்டுன்னு பாக்கெட்ல கைவிட்டு எடுத்துத் தர்ற மாதிரியான தொகை இல்லைப்பா இது. நான்தான் தொழிலை நிர்வாகம் செய்றேன்னு சொன்னாலும், இவ்வளவு பெரிய விஷயத்தை எங்க அப்பாவை கேக்காம நான் முடிவெடுக்க முடியாதேடா."

"உங்க அப்பாவைக் கேட்டுட்டே முடிவெடு."

"அவர் இந்த மாதிரி பெரிய தொகைகள் நிறைய பேருக்கு 'பைனான்ஸ்' செய்கிறார். ஆனா, இந்தத் தொகையை எதுபிரல் கைகொடுக்கறதுன்னு அவர் கேப்பாரே?"

"என் திறமையும், நம்பிக்கையும்தான் என்விட இருக்கிற சொத்துப் பத்திரம்."

"இது பேச நல்லா இருக்கு. அவர்கிட்ட நான் இப்படி ரணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

சொன்னா... என்னை உதைக்க வரமாட்டாரா? சொல்லு.

"வாஸ்தவம்தான்ப்பா. என்கிட்ட அடமானம்னு வைக்கிறதுக்கு வேற எதுவுமில்லையே?"

"உங்க அண்ணனுக்கு எவ்வளவு தரவேண்டியது இருக்கும்னு சான்னே?"

"முணு லட்சத்திப் பத்தாயிரம்."

"அதைக் கொடுத்தா கடை உன்னதாயிடுமா?"

"ஆமாம்."

"இப்ப கடையில் வியாபாரம் எப்படி நடக்குது?"

"நல்லா நடக்குதுப்பா."

"சும்மா ஒப்பனா சொல்லு. மாசம் எவ்வளவு லாபம் நிக்கும், அதை கணக்கு போட்டிருக்கியா?"

"கணக்கு போடாம என்ன? மாசம் ஆறாயிரம், ஏழாயிரம் நிக்கும். இன்னும் நிறைய 'ஸ்டாக்' வெச்சி, 'கேன்வாஸ்' பண்ணி-தொழில் செஞ்சா மாசம் பத்தாயிரம் பார்க்கலாம்."

கிருஷ்ணராஜ் பாக்கெட்டில் இருந்து 'கால்குலேட்டர்' எடுத்து ஏதோ கணக்குகள் போட்டுப் பார்த்தான்.

"கொஞ்சம் இரு. மாடியில் இருக்காரு அப்பா. விவரத்தைச் சொல்லி பேசிப் பார்க்கறேன்" என்று எழுந்து மாடிக்குப் போனான் அவன்.

கதிரேசன் மீண்டும் நாளிதழில் செய்தி படித்தான்.

பதினைந்து நிமிடங்கள் தாண்டி- என்ன பேசுகிறான் எவ்வளவு நேரம் என்று யோசனை பண்ண ஆரம்பித்த நேரத்தில்- கிருஷ்ணராஜ் மாடிப் படிகளின் உச்சியில் தோன்றினான்.

"கதிர், மேல வா... அப்பா உன்கூட பேசணும்னு வந்தாரு."

கிருஷ்ணராஜின் அப்பாவை இரண்டுமுறை பார்த்திருக்கிறான் ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

கதிரேசன். பார்த்தாலே ஒரு மரியாதையும், பயமும் சேர்ந்து மனதில் தோற்றுவிக்கிற 'ஜெய்ஜாண்டிக்' நபர்.

மேலே வந்த கதிரேசன்- சின்ன ஊஞ்சலில் மெதுவாக ஆடியபடி வென்வித் தட்டிலிருந்து மாதுளை முத்துகள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணராஜின் அப்பாவுக்கு வணக்கம் சொன்னான்.

"வாப்பா, உட்காரு. நல்லா இருக்கியா?"

"இருக்கேன் சார்" என்றான்.

அவன் உட்காரவில்லை.

"பரவாயில்லை... உட்காருப்பா"

உட்கார்ந்தான்.

"கிருஷ்ணா விபரம் சொன்னான். எனக்கு எதையும் நாளைக்குச் சொல்றேன், யோசிச்சுச் சொல்றேன்னு சொல்லிப் பழக்கமில்லை. சரியோ தப்போ, லாபமோ நஷ்டமோ உடனே உடனே முடிவெடுத்துதான் எனக்குப் பழக்கம். நான் ரெண்டு விதத்துல யோசனை சொல்றேன். அதுல எது சரியா வரும்னு யோசிச்சு முடிவு பண்ணு. அப்பாவையும் கலந்துக்க."

"சரி சார்"

"என்னதான் நெருங்கின பழக்கம்னாலும் பண விவகாரம்னு வாறப்ப நாளைக்கு யாருக்கும் எந்த மனக்கசப்பும் வரக்கூடாது. எந்த ஈடும் இல்லாம ஒரு பெரிய தொகையை உனக்கு தர்றது சிரமம். முதல் யோசனை என்னன்னா... நீ கேட்ட பணம் தர்றேன். அண்ணன்கிட்ட கொடுத்து 'செட்டில்' பண்ணிட்டு, கடையை என் பேருக்கு எழுதி வாங்கிடலாம். முழுநிர்வாகத்தையும் நீயே பாரு. நாங்க மறைமுக பங்குதாரர். நீ முதல் போடாத செயல் பங்குதாரர். வர்ற லாபத்துல எங்களுக்கு எழுபத்தஞ்சி சதவீதம். உனக்கு இருபத்தஞ்சி சதவீதம்."

ரெண்டாவதா இன்னொரு யோசனையும் சொல்லிடுறேன். ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

சொந்தக் கடையில் இருந்துட்டு, இப்போ முதல் போடாத செயல்பங்குதாரா இருக்க உனக்கு மனசு கஷ்டமா இருக்கலாம். அதனால முழுப் பணமும் 'செட்டில்' பண்ணிட்டு, கடையை நாங்க வாங்கிக்கறோம்... ஒரு நிபந்தனையோட! அதாவது என்னைக்கு நீ வந்து கடையை கேட்டாலும் அன்னைக்கு உள்ள 'ஸ்டாக்' எடுத்து- கடையை உனக்கு ஒப்படைச்சிடுறோம். அதுவரை நாங்க வேற ஆளுங்களை வெச்சி நிர்வாகம் பண்ணிக்கிறோம். இந்த ரெண்டு யோசனையுமே உனக்குப் பிடிக்கலையா, விட்டுடு. எங்களால வெறும் நம்பிக்கையின் பேரில் இவ்வளவு பெரிய தொகை கொடுக்க வாய்ப்பில்லை."

"நான் வந்து..."

"நீ நாணயமானவன்தான்ப்பா. தரணுங்கற நோக்கத்தோட தான் கேக்கற. நானும் கொடுத்துட்டேன். நாளைக்கு ஏதோ ஒரு காரணத்தால் வியாபாரம் நொடிஞ்சி, உன்னை மீறி உன்னால் பணம் கொடுக்க முடியாமல் போயிட்டா எங்களுக்குத்தானே நஷ்டம்? நொத்துக்கத்தான் முடியும். நட்பும் கெட்டுப் போயிடும். அதனால நீ இந்த யோசனைகளை வீட்ல போய் பேசு. அப்புறம் முடிவெடுத்து வந்து சொல்லு."

கதிரேசன் எழுந்துகொண்டான்.

"சரி சார்... நான் அப்பாகிட்ட பேசிட்டு வந்து சொல்றேன். வர்றேன் கிருஷ்ணா" என்று சொல்லிவிட்டு படிசுள் இறங்க, வீட்டின் வாசல் வரைக்கும் கிருஷ்ணராஜ் தொடர்ந்து வந்தான்.

"கதிரேசா, என் நிலையிலே முடிக்க முடியாத தொகைப்பா இது. அதனாலதான் அப்பாகிட்ட அழைச்சுட்டுப் போனேன். அவர் கொஞ்சம் தடாலடியாதான் பேசுவார். ஏதாச்சும் வருத்தப்படற மாதிரி அவர் பேசியிருந்தா மறந்துடு."

"அப்படியெல்லாம் அவர் எதுவும் பேசலையேப்பா. நியாயமாதான் பேசினார். ஆணித்தரமா இப்படிப் பேசறதுதான்

எனக்கும் பிடிக்கும். வர்றேன் கிருஷ்ணா."

வழியெல்லாம் பலவிதமான சிந்தனைகளோடு நடந்தான் கதிரேசன்.

'அவன் அப்பாவுக்கு இந்த மாதிரி யோசனைகள் தோன்றியிருக்காவிட்டாலும், இந்தப் பயல்தான் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பான். லாபம் பற்றிக் கேட்டான். கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தான் எம்டன்! தன்னலமில்லாத மனிதர்கள் ரொம்பவும் குறைவு போலும்.'

வீட்டுக்கு வந்தபோது கதிரேசனின் அப்பா வாசலில் சாய்ந்திருந்த ஒரு வேலிப் படலை நிமிர்த்தி வைத்து- கீழே தடப்பாரையால் தோண்டிக்கொண்டிருந்தார்.

"என்ன ஆச்சு கதிரேசா... உன் நண்பனை பார்த்துப் பேசினியா?"

"பேசினேன். அவன் அப்பாவையும் பார்த்துப் பேசினேன்"

"என்ன சொல்றாங்க?"

விபரமாக இரண்டுவிதமான யோசனைகளையும் சொன்னான் கதிரேசன்.

"அது சரிதான். தாற் பணத்துக்கான பாதுகாப்பை அவங்க எதிர்பார்க்கறது நியாயம்தான். நீ என்ன நினைக்கிறே? கந்தரராமன்கிட்ட நான் மறுபடி பேசட்டுமா?"

"வேணாம்ப்பா. அண்ணன் அவ்வளவு தூரம் பிடிவாதமா இருக்கிறப்போ கெஞ்சறதுக்கு எனக்குப் பிரியமில்லை. கெஞ்சினாலும் நடக்காது. அதனால... கிருஷ்ணராஜோட அப்பா சொன்ன ரெண்டாவது யோசனை எனக்குப் பிடிச்சிருக்குப்பா."

"என்னது... கடையை அவங்க பேருக்கு எழுதிக் கொடுக்கறதா?"

"ஆமாம். நான் அந்தக் கடையில் வெறும் ஆளா இருக்க

இஷ்டமில்லைப்பா. அதனால் மொத்தமா வித்துடலாம். அதன் பின்னர் அண்ணன் கேட்ட தொகையை நம்மால் ஏற்பாடு செய்ய முடியுமென்னா, எப்படியும் வேற முகம் தெரியாத மூணாவது மனுஷனுக்கு அண்ணன் அதை விக்கத்தான் போறார். அதுக்கு தெரிஞ்சவர்கிட்டயே கடை இருக்கட்டுமே. அவர் சொன்ன மாதிரி எப்போ நான் பணத்தோட போய் கடையைக் கேட்டாலும் என் பேருக்கு மாத்திக் கொடுத்துடணும்னு 'அக்ரிமெண்ட்' போட்டுக்கலாம்ப்பா. ஒரு ரெண்டு வருஷத்துல ஏதாவது ஒருவகையில் பணம் சம்பாதிச்சு- மில்லையும், கடையையும் நானே வாங்கிக்காட்டறேன். என்னால முடியும். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு."

கதிரேசனை அப்பா ஊடுருவிப் பார்த்தார். அவன் குரலில் இருந்த அதே நம்பிக்கை கண்களிலும் தெரிந்தது.

"நல்லா யோசனை பண்ணிட்டியாப்பா?"

"பண்ணிட்டேன். வேற யார்கிட்டப் போனாலும் இவ்வளவு பெரிய தொகையைத் தூக்கிக் கொடுத்துடப் போறதில்லைப்பா. அண்ணனை கேளுங்க... எப்போ 'அக்ரிமெண்ட்' போடலாம்னு. அவர் பதில் சொன்னதும் நான் போய் கிருஷ்ணராஜ் அப்பாகிட்ட உறுதியா சொல்லிடறேன்" என்றுவிட்டு வீட்டுக்குள் போனான் கதிரேசன்.

5

மறுவாரத்தில் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து, கதிரேசனின் வீட்டில் வைத்தே 'அக்ரிமெண்ட்' எழுதப்பட்டது. கிருஷ்ணராஜும், அவன் அப்பாவும் காரில் வந்திருந்தார்கள்.

பானுமதி எல்லோருக்கும் காப்பி கொடுத்தாள்.

கிருஷ்ணராஜின் அப்பா பெரிய தோல்பையின் 'ஜிப்'பைத்

திறந்து- ஐநூறு ரூபாய், நூறு ரூபாய் கட்டுகளாக எடுத்து- கவாமிப் படத்திற்கு முன்பு நிக்கச் சொல்லி கந்தரராமனிடம் பட்டினார். வாங்கிக்கொண்ட கந்தரராமன்- மில், கடை இரண்டின் சாவிக்கொத்துகளையும், கணக்கு நோட்டுகளையும் அவரிடம் கொடுத்தான்.

'அக்ரிமெண்ட்' வாசகங்களை கிருஷ்ணராஜைவிட்டு உரக்கப் படிக்கச் சொன்னார் அவன் அப்பா. அவன் படித்தான்.

ஒண்ணாம் நபராகிய சாமிராஜ், இரண்டாம் நபராகிய கந்தரராமன் என்று ஒப்பந்த மாமூல் ஷரத்துகளைத் தாண்டி...

"இந்தக் கடையை ஒண்ணாம் நபர் இரண்டாம் நபரிடமிருந்து, இரண்டாம் நபரின் தம்பியின் நலத்தை முன்னிட்டு விலைக்கு வாங்கும் காரணத்தால், இரண்டாம் நபரின் தம்பியான கதிரேசன் இந்த ஒப்பந்தத் தினத்திலிருந்து குறைந்தது ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு எந்த நாளில் வந்து கேட்டாலும், கடையின் அன்றைய தின சரக்கு மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் ஒண்ணாம் நபர் கதிரேசனுக்கு திருப்பி விற்றுவிட முழுமளதான் சம்மதிக்கிறார்" என்று வந்தது.

"திருப்திதானே தம்பி?" என்றார் சாமிராஜ்.

"சரிதாங்க."

"அக்ரிமெண்ட்ல கம்மா போடனுமென்னு ஒரு வருஷம்னு எழுதச் சொன்னேன். நீங்க ஆறே மாசத்தில வந்து கேட்டாலும் மாத்தித் தர்றேன்ப்பா."

"ரொம்ப சந்தோஷங்க..."

சாமிராஜ் கையெழுத்து போட்டதும், கந்தரராமன் கையெழுத்திட்டான். பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் இரண்டு பேர் சாட்சி கையெழுத்து போட்டார்கள்.

"அப்போ எனக்கு உத்தரவு கொடுங்க" கைகப்பினார் சாமிராஜ்.

கண்கலங்கி நின்ற கதிரேசனின் அப்பா தலையசைத்தார். ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

"கலங்காதிங்க, உங்க பெரிய புள்ளை என்கிட்ட வித்திருக்கா சின்னபுள்ளை அதே சொத்தை சிக்கிரத்தில் வாங்கப் போறான் நடுவுல நான் அடகுக் கடைக்காரன் மாதிரி பத்திரமா வெச்சிருக்க திருப்பித் தரப்போறேன். அவ்வளவுதானே?"

அவர் முதுகில் மெதுவாகத் தட்டிவிட்டுச் சென்று- காந்தி ஏறிக்கொண்டார் சாமிராஜ். "வாறேன்" என்ற கிருஷ்ணராஜ் கைப்பற்றி, நன்றி சொல்லி அனுப்பினான் கதிரேசன்.

கார் புறப்பட்டுச் சென்றதும்- இவர்கள் உள்ளே வந்ததும் எதிரே நின்ற கந்தரராமன் தயங்கிவிட்டுச் சொன்னான்.

"அப்பா, இவ்வளவு பெரிய தொகையை வீட்ல வெச்சிருக்கிற சரியில்லைன்னுபடுது. மதுரைக்குப் போய் கொடுத்துட்ட வந்துட்டா அவர் ஆகவேண்டிய செலவுகளைப் பார்ப்பார்."

"இதை ஏன் என்கிட்ட சொல்றே?" என்றார் அப்பா.

"அது உன் பணம். அதை வீட்ல வச்சிக்கிறதா, இல்லை கொண்டுபோய் கொடுக்கறதான்னு நீயே முடிவு பண்ணிக்கோ என்னை கேக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை."

"சரி, நாங்க குடும்பத்தோட மதுரைக்குப் போறதைப் பத்தி முடிவு செய்யணும். அது எப்போன்னு தேதி நீங்க பார்க்கறீங்களா இல்லை அதையும் நானே பார்த்துட்டுமா?"

"நீயே பார்த்துடலாம்" என்றுவிட்டு, அப்பா பின்பக்கம் சென்றார். அவர் போன திசையில் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு பெருமூச்சுவிட்ட கந்தரராமன்- தன் அம்மாவின் அருகில் வந்தான்.

"அம்மா, நான் இந்த வீட்டைவிட்டுப் போற வெறுப்பு அவருக்கு கோபம் இருக்கு. நான் என்னம்மா செய்ய முடியும்?" என்றான்.

அம்மா வழக்கம்போல மவுனம் சாதித்தாள். எச்சில் விழுங்கினாள்.

"எங்கே இருந்தா என்னப்பா, நல்லா இரு" என்று சொல்லும்

போதே வெடித்து வந்த அழுகையைக் கூட்டுப்படுத்திக்கொண்டு மையலறைக்குள் சென்றான்.

அடுத்த வாரத்தின் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் வாசலில் டெம்போ வேன் நிறுத்தி- தன் கட்டில், பீரோ, டிரெஸ்சிங் டேபிள், பெட்டிகள் என்று ஏற்றிவிட்டு- கந்தரராமனும், அவன் மனைவியும் "போய்ட்டு வாறோம்" என்று எல்லோரிடமும் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

அம்மாதான் வெடித்து அழுதான்.

அப்பா "ம்... ம்..." என்று சொல்லிவிட்டு வேறு திசையில் பார்த்தார்.

கதிரேசன் தன் அண்ணனின் இரண்டு பையன்களையும் தூக்கி முத்தமிட்டு- இரண்டு பேருக்கும் ஏற்கெனவே வாங்கி வைத்திருந்த ஒரே மாதிரியான விளையாட்டு பொம்மையைக் கொடுத்து, "மதுரைக்கு போனதும் இந்தச் சித்தப்பாவை மறந்துடக்கூடாது. ஒவ்வொரு லீவுக்கும் தஞ்சாவூருக்கு ஒடிவந்துடனும். என்ன?" என்றான்.

குழந்தைகள் தலையாட்டினார்கள்.

அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றதும் வீடே வெறுமையாகத் தெரிந்தது. எப்போதும் கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டு, கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு ஒடி விளையாடிக்கொண்டிருந்த குழந்தைகளின் இல்லாமை மிகவும் உறுத்தியது.

தன் அறையின் கட்டிலில் அயர்ச்சியுடன் தலைக்கு அடியில் இரண்டு கைகளையும் வைத்துக்கொண்டு மல்லாந்து படுத்தான் கதிரேசன். அவனருகில் வந்து அமர்ந்தான் பானுமதி.

"அண்ணன் புறப்பட்டுப் போனதில் ரொம்ப 'அப்செட்' ஆகிட்டிங்களா?"

"ஆமாம் பானு. அம்மா அழுது திர்த்துடறாங்க. அப்பா தன் பாசத்தைக் கோபம்ங்கிற போர்வை போர்த்தி மறைச்சிடறாரு. எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு. மனசெல்லாம் பாரமா இருக்கு.

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

இப்பதான் அண்ணன் மாறிப் போயிட்டார். முதல்ல ரொம்ப இனிமையா இருந்தார். என்னோட லட்சிய மனுஷரா இருந்தார். எனக்கு சைக்கிள் ஒட்டறதிலேருந்து எவ்வளவோ கத்துக் கொடுத்திருக்கார். இன்னிக்கு அவர் சிந்தனை ஏன் இப்படி குறுகிப் போச்சுன்னு புரியலை. ரொம்ப கஷ்டமாதான் இருக்கு."

"நாம என்னங்க செய்ய முடியும்? அதையும், மாமாவும் எத்தனையோ தடவை எத்தனையோ விதமா சொல்லிப் பார்த்துட்டாங்க. அவங்க கேக்கலையே... ரொம்ப தொந்து போயிட்டாதிங்க... கொஞ்ச நாளானா சரியா போயிடும்."

"தொந்துபோற வேலையே இல்லை. என்கிட்ட கொஞ்சம் கலக்கமா இருந்தது... அவ்வளவுதான். அண்ணன் புறப்பட்டுப் போயாச்சு. கடையை வித்தாச்சு. ஒரு வருஷத்தில பணத்தோடு போனா திரும்ப வாங்கிடலாம். இப்போ என் லட்சியம் அதுதான் பாணு. ஒரு வருஷத்தில முனு லட்சம் சம்பாதிச்சே ஆகணும். அதுக்கு ஏதாச்சும் வழி தேடணும். சம்பாதிச்சி என் நண்பனோட அப்பாகிட்டேருந்து கடையையும், மில்லையும் திருப்பி வாங்கணும்."

"நீங்க செய்விங்க. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்குங்க."

"எனக்கும் நம்பிக்கை இருக்கு. ஆதாரம்தான் பலவீனமா இருக்கு."

"எதை ஆதாரமனு சொல்றீங்க?"

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

**ராணி
முத்து**

**சந்தா
விவரம்**

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறுமாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1225
ஆறுமாதம்	ரூ. 615

பணப் பளுப்பேன்சுபமுக்ஷரி:
மேலாளர்,
"ராணிமுத்து",
சென்னை-600 007.

"பணத்தைத்தான்."

"ஏதாவது யோசனை வெச்சிருக்கீங்களா?"

"பானு... எனக்கு மரக்கடை தொழில் நல்ல தெரியும். பஜார்ல ஒரு சின்ன கடையா பிடிச்சி உக்கார்த்துட்டா என்னன்னு யோசிக்கிறேன். எனக்கு அறிமுகமான வாடிக்கையாளர்கள் பத்து பேர், இருபது பேர் வந்து போனாலே போதும். மெதுவா 'பிக்கப்' பண்ணலாம்."

"எவ்வளவு தேவைப்படும்?"

"இடத்துக்கு முன்பணம், ஆரம்ப கொள்முதல்னு குறைஞ்சது ஒரு லட்சமாவது வேணும் பானு."

"நான்தான் நகையை எல்லாம் தர்றேன்னு சொன்னேன். இருபது பவுன்ல அந்தத் தெரகை கிடைக்காதா?"

"விக்க சொல்றியா?"

"அடமானம் வெச்சு வட்டி சேர்த்து கூட்டி மீட்டே ஆகணும்னு நினைக்க இதைன்ன கிடைக்காத ஆபீர்வமான கலைப்பொருளா? நகையை எல்லாம் தர்றேன். வித்துடுங்க. நாளைக்கு நீங்க சம்பாதிச்சதும் ஒவ்வொண்ணா செஞ்சிப் போடுங்க. அப்போ சந்தோஷமா போட்டுக்கறேன்."

அவள் முகத்தையே நெகிழ்ச்சியோடு பார்த்தான் கதிரேசன்.

"மிச்ச தேவைக்கு மட்டும் கவலைப்படுங்க. எங்க அப்பாகிட்டே இல்லை. இருந்தா நான் உரிமையோடு போய் கேட்பேன்."

"அதெல்லாம் வேணாம் பானு. உன் நகைகளை இதுக்கு பயன்படுத்தறதே எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு."

"நம்ம நகைங்க இது! ஏன் உன் நகைன்னு பிரிச்சி பேசறீங்க? பேங்குல கடன் எதுவும் தரமாட்டாங்களா?"

"நாளைக்கு முதல் வேலையா விசாரிக்கிறேன். தேங்ஸ்..."

"எதுக்கு?"

"உனக்கு இல்லை... கடவுளுக்கு!"

"கடவுளுக்குத்தான் எதுக்கு?"

"உன்னை எனக்கு பொண்டாட்டியா கொடுத்ததுக்கு."

"போங்க! பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்லிக்கிட்டு!"

மறுநாள் மதியம் கதிரேசன் கணக்கு இருந்த வங்கியின் அறிமுகமுள்ள மேனேஜரிடம் பேசிவிட்டு, சைக்கிளில் வயலுக்கு வந்தான்.

வயல் ஓரத்தில் இருந்த புனியமரத்தின் நிழலில்- தலையில் முண்டாக கட்டியபடி அமர்ந்திருந்த தன் அப்பாவிடம் வந்தான்.

வயலில் கதிர்கள் முற்றி அறுவடைக்குத் தயாராகி தலையசைத்துக்கொண்டிருந்தன. நீலவானத்தில் மேகங்கள் ஓவியம் வரைந்திருந்தன.

"நம்ம பேங்க் மேனேஜரைப் பார்த்துப் பேசினேன்."

"என்ன சொல்றார்... காயா? பழமா?"

"காயாகறதும், பழமாகறதும் அண்ணன் கையில்லதான் இருக்குப்பா."

"எப்படி?"

"ஏதாச்சும் தொழில் தொடங்கறதுன்னா 'மெஷினரி' மேல கடன் தரலாம். இல்லைன்னா நகைமேல தரலாம். இல்லைன்னா விவசாயக் கடன்னு சொல்லி நிலத்து மேல தரலாம்னு சொல்றார். நம்ம நிலத்தைப் பத்தி சொன்னேன். எவ்வளவு இடம், பத்திரத்தில் வில்லங்கம் இருக்கான்னு எல்லாம் கேட்டாகு. சொன்னேன். மதிப்பு உயர்த்திப் போட்டு, கடன் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்றேன்னு சொன்னாகு."

"அப்புறம் என்ன? இதில அண்ணன் கையில் என்ன இருக்கு?"

"நிலத்துல அவருக்கும் பங்கு இருக்கே. முதல்லயே வித்து பிரிச்சிக்கலாம்னு துடிச்சாகு. நான் வற்புறுத்தனதால பின்னாடி

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

பார்த்துக்கலாமனு சொன்னாரு. இப்ப அவருக்கும் பங்கு இருக்கிற நிலத்தை அவரை ஒரு வாரத்தை கேக்காம எப்படிப்பா அடமானம் வைக்கிறது?"

அப்பாவுக்கு கர்ரென்று கோபம் வந்தது.

"பத்திரம் யார் பேர்லடா இருக்கு?"

"உங்க பேர்லதான்."

"இப்போதைக்கு இது யார் சொத்து?"

"உங்க சொத்துதான்."

"இப்ப இதை நான் அடமானம் வைக்க யாரைக் கேக்கணும்? நான் செத்தப்புறம்தானே சொத்து உங்க ரெண்டு பேருக்கு வரும். நான் சம்மதிக்காம எப்படி நான் உயிரோட இருக்கிறப்பவே பங்கு பிரிப்பீங்க? இதில அந்த ஓடுகாலிப் பயலை என்ன கேக்கவேண்டியிருக்கு?"

"அதுக்கில்லைப்பா... நாளைக்கு..."

"எந்த பிரச்சினை வந்தாலும் நான் பார்த்துக்கறேன்... புறப்படு..."

"எங்கே?"

"நல்ல காரியம் செய்றதுக்கு நான் தள்ளிப் போடக்கூடாது. வீட்ல இருக்கு பத்திரம். எடுத்துக்கிட்டு பேங்குக்கு போலாம். என் பேர்லயே கடன் போடறேன். எங்கெங்கே கையெழுத்து போடனுமோ இன்னைக்கே போட்டுடறேன். நீ கடையைப் பார்த்து 'அட்வான்ஸ்' கொடுத்துடு" என்றார் அப்பா.

6

பத்து நாட்களில் துரிதமான ஏற்பாடுகளால் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்க்கு கடன் அனுமதிக்கப்பட்டு ஒப்படைத்தார்கள். அதை சாயி படத்திற்கு முன்னால் கதிரேசனிடம் கொடுத்தார் அப்பா.

"அமோகமா வருவே" என்று ஆசிரவதித்தார்.

ரெயில் நிலையம் அருகில் ஒரு கடையை நாற்பதாயிரம் முன்பணம் கொடுத்து முடித்து வைத்திருந்தான் கதிரேசன். அப்பா கடை தொடங்க நல்ல நாளை பிராகிதரைப் பார்த்துக் குறித்து வந்து கொடுத்தார்.

மரங்கள் வாங்குவதற்காக சென்னைக்குப் புறப்பட்ட எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, மதுரையிலிருந்து சுந்தரராமன் மட்டும் தனியாக வந்து சேர்ந்தான்.

நான்கு நினைங்களில் தான் தொடங்க இருக்கிற நகைக்கண்டியின் அசத்தலான அழைப்பிதழை அப்பாவிடம் கொடுத்தான். வேண்டா வெறுப்பாக வாங்கிப் பார்த்தார் அப்பா.

"பத்திரிகை இருக்கட்டும். குழந்தைங்க நல்லா இருக்காங்களா?" என்றார், அவன் முகத்தைப் பார்க்காமல்.

"ம்..." என்றான்.

"அழைச்சுட்டு வந்திருக்கக்கூடாதா?"

"புதுப் பள்ளிக்கூடம். இப்ப லீவு எடுக்க முடியாதுப்பா. அதான்..."

"கடை திறக்க எல்லா ஏற்பாடும் பண்ணியாச்சா?"

"கடைசிகட்ட வேலைகள் நடந்துகிட்டிருக்கு. போட்ட திட்டத்தைவிட எல்லாமே அதிகமா போயிடுச்சி. 'டெக்கரேஷன்' வேலைகள்ல கன்னா பின்னாள்ளு செலவாகுது. முழி பிதுங்குது. இன்னும் இருபத்தஞ்சி, முப்பதாயிரம் இருந்தா நிம்மதியா முச்சுவிடலாம்" என்றான் சுந்தரராமன்.

"அப்படியா?"

"நான் வர்ற வழியில நம்ம பேங்க் மேனேஜரைப் பார்த்தேன்."

அப்பா நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தார். திரும்பி கதிரேசனைப் பார்த்தார்.

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

"நான் சொல்றேன்னே" என்றான் கதிரேசன். "ரெயில்வே ஸ்டேஷன் ரோடுல ஒரு கடை பார்த்திருக்கேன். சின்னதா முரக்கடை ஆரம்பிக்கலாம்னு திட்டம். ஒரு லட்சம் தேவைப்படுது. அம்பதாயிரத்துக்கு என் மனைவியோட நகைகளை வெச்சி ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன். மிச்ச அம்பதாயிரத்துக்கு என்ன செய்யலாம்னு பேங்க் மேனேஜரை விசாரிச்சப்ப, நிலத்துமேல அந்தத் தொகையை கடனாகத் தர்றேன்னு சொன்னார். அதனால் நிலத்தை வச்சிதான் வாங்கியிருக்கு... அப்பா பேர்லதான்..."

சந்திராமனின் முகம் கோபத்தில் சிவந்துபோனது.

"ஓகோ... கடன் வாங்கியாச்சா?"

"வாங்கியாச்சு..."

"அந்த நிலத்துமேல கடன் வாங்க உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கு?"

அப்பா இடைமறித்தார். "சந்திராமா... என்கிட்ட பேசு! நிலத்து பேர்ல கடன் அவன் வாங்கலை. என்னோட நிலம், நான்தான் கடன் வாங்கியிருக்கேன்."

"யார் பேர்ல வாங்கினா என்ன? இந்தக் கடன் தொகையை அவனுக்குத்தானே தொழில் ஆரம்பிக்க கொடுத்திருக்கீங்க?"

"ஆமாம். எதுக்கென்ன?"

"நானும்தான் தொழில் ஆரம்பிக்கிறேன். எனக்கும்தான் பணம் தேவைப்படுது. இப்பதானே சொன்னேன் முப்பதாயிரம் தட்டுப்பாடு ஆகுதுன்னு. அவனுக்கு மட்டும் கடன் எடுத்து கொடுக்கறதுன்னா என்ன அர்த்தம்? இன்னைக்கு இல்லைன்னாலும் நாளைக்கு எனக்கும் அந்த நிலத்துல பங்கு இருக்கா... இல்லையா?" -கோபமாகக் கேட்டான்.

"யாரு இல்லைன்னது? நாளைக்குன்னா நான் செத்தப்பிறம் தானே! அதுக்கு இப்ப என்ன?"

"அப்பா... தப்பா நினைச்சுக்கக்கூடாது. நாளைக்கு நான்

என் பாகத்தைக் கேக்கறப்போ தம்பியால இந்தக் கடனை அடைக்க முடியலைன்னு வையுங்க... நான் ஏமாந்த சோணகிரி ஆயிட்டிடுவெல்லையா?"

"அண்ணே... ஏண்ணே இப்படியெல்லாம் பேசறீங்க? நான் ஏதாச்சும் ஒரு தொழில் ஆரம்பிச்சிதானே ஆகணும்? வேற வழி இல்லாமதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தோம். நான் சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சதும் முதல்லபேங்க் கடனை அடைச்சுட்டு, அடைச்ச கையோட நிலத்தோட மதிப்புல பாதி பங்கை உங்களுக்குக் கொடுத்துட்டேன்."

"என்னப்பா உத்தரவாதம்?"

"என்னை நம்பலையா நீங்க?"

"நம்பிக்கை இருக்கு. ஆனா, சூழ்திலை மாறிட்டா யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்?"

"ஏண்ணே இப்படி அபசகுனமா பேசறீங்க?"

"நான் இந்த வீட்டைவிட்டுப் போனப்போ மட்டும் யாராச்சும் நல்ல சகுனமா இருக்கட்டும்னு வாழ்த்தியா அனுப்பி வெச்சாங்க?"

"எல்லாருக்கும் பிரிவினால ஏற்பட்ட வருத்தம்தானே யொழிய யாருக்கும் உங்கமேல கோபம் இல்லைன்னே..."

"கோபம் இல்லைன்னா... ஒரு கணல வெண்ணெய், ஒரு கண்ணுல கண்ணாம்பு வைப்பாங்கனா?"

கோபமாக பதில் சொன்னார் அப்பா:

"டேய்... இப்படி என்னைப் பார்த்துப் பேசுபா... இப்ப என்ன கண்ணாம்பு வெச்சிட்டாங்க உனக்கு?"

"எனக்கும் பணம் தட்டுப்பாடு. அவனுக்கும் பணம் தேவை. உங்க பேர்ல கடன் எடுத்து அவனுக்கு மட்டும் கொடுக்கறது என்ன நியாயம்?"

அப்பா அவனை உற்றுப் பார்த்தார். உதடுகள் துடித்தன.

"அவ்வளவுதானே? நிலத்தோட மதிப்பு எவ்வளவு

சொன்னே?"

"அறுபதாயிரம்."

"நான் செத்ததுக்கப்பறம் உனக்குச் சேரவேண்டிய பங்கு எவ்வளவு?"

"அதுல பாதி..."

"கதிரேசா, போடா... பேங்குக்குப் போய் கடன் பணத்துல 'செக்'கு போட்டு முப்பதாயிரம் பணம் எடுத்துட்டு வா... அப்புறம் வார்ப்ப பத்து ரூபா பத்திரம் ஒண்ணு வாங்கிட்டு வா... விடுதலைப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்துட்டு, உங்க அண்ணனை பணத்தை வாங்கிட்டுபோகச் சொல்லு."

"அப்பா..." என்றான் கதிரேசன்.

"இப்போ நான் சொன்னபடி செய்யப் போறியா? இல்லையா?"

கதிரேசன் அமைதியாக செருப்பணிந்து- சைக்கிளை மிதித்தான். அரை மணி நேரத்தில் அவர் கேட்ட பத்திரத்துடனும், பணத்துடனும் வந்தான்.

"கொடுத்துட்டு... அந்தப் பத்திரத்துல- 'நிலத்துல இனிமே எனக்கு எத்தப் பங்கும் பாத்தியதையும் இல்லைன்னு எழுதி அவனை கையெழுத்து போடச் சொல்லு. இனிமே எக்காரணம் கொண்டும் இந்த வீட்டுப்படியை அவன் மிதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லைன்னும் சொல்லிடு."

கோபமாக சொல்லிவிட்டு, வீட்டின் பின்பக்கம் சென்றார் அப்பா.

கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருக நின்றான் அம்மா. கலங்கிப்போய் நின்றிருந்த கந்தராமன், "கொண்டா" என்றான் தீர்மானமாக.

பத்திரத்தில் வாசகம் எழுதி கையெழுத்திட்டு, "அப்பா கிட்ட கொடுத்துட்டு" என்றான். முப்பதாயிரத்தை பையில் வைத்துக்கொண்டான்.

அம்மாவிடம் வந்தான். "அம்மா... நான் இந்த வீட்டுக்காக எவ்வளவோ உழைச்சிருக்கேன். எவ்வளவோ கொடுத்திருக்கேன். தனியாப்போன ஒரே காரணத்துக்காக நான் எதிரிங்கிற மாதிரி நினைக்கிறார் அப்பா. எனக்கும் ரோஷம் இருக்கு. வீம்பு இருக்கு. 'வாடா'ன்னு ஒரு வார்த்தை தீயோ, அப்பாவோ எழுதறவரைக்கும் நான் இந்த வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்" என்றவன், கதிரேசனிடம் ஒரு வார்த்தைக்கூட பேசாமல் வெளியேறிச் சென்றான்.

அவன் போய் கொஞ்ச நேரம் கழித்து வீட்டுக்குள் வந்த அப்பா, அம்மாவிடம் போனார்.

"நான் கதிரேசனுக்கு கடன் மூலமா அம்பதாயிரம் தர்றதா வாக்கு கொடுத்தேன். அதில முப்பதாயிரம் எடுத்துக் கொடுக்கச் சொல்லிட்டேன். அந்த முப்பதாயிரத்தைக் கொடுத்தே ஆகணும். உன் வளையல், ரெட்டை வடசெயினை எல்லாம் கழற்றிக் கொடு..."

"அப்பா!" பதறினான் கதிரேசன். "வேணாம்ப்பா... வேற ஏதாச்சும் ஏற்பாடு செய்துக்கலாம்."

"தன் புருஷன் முன்னுக்கு வரணும்னு போன மாசம் கல்யாணமான உன் புதுப் பொண்டாட்டியே ஒரு பொட்டு தங்கம் உடம்புல இல்லாம் எல்லாத்தையும் கழட்டிக் கொடுத்திருக்கா. தன் பிள்ளை முன்னுக்கு வரணும்னு அதே துடிப்பு பெத்தவங்களுக்கு இருக்காதா?"

அம்மா கழற்றித் தந்த செயிளையும், வளையல்களையும் அப்பா வாங்கி அவனிடம் கொடுத்தார்.

"இதை வித்துடு. அந்தப் பணம் தேறிடும். தொழிலை ஆரம்பி. பின்னாடி சம்பாதிச்ச அம்மாவுக்கு நகை செஞ்சிப் போடு..."

"இல்லைப்பா... இதை நான் விக்கலை. அடகு வைக்கிறேன். சம்பாதிச்ச முதல் காரியமா இதை மீட்டு அம்மாவுக்குத் தர்றேன்" என்றான் உணர்ச்சிபூர்வமாக கதிரேசன்.

ஒரு சுபயோக சுபதினத்தில் 'விநாயகர் டிம்பர்ஸ்' என்று பெயர் பலகை மாட்டி மரக்கடையைத் திறந்த கதிரேசன், கணக்கு நோட்டில் முதல் வரவை தன் அப்பாவை எழுதச் சொன்னான்.

ஆடம்பரமோ, அலங்காரமோ இல்லாத சின்ன கடை, ஒரு மேஜை, ஒரு நாற்காலி, வருபவர்கள் உட்கார ஒரு நீள பெஞ்சு, தவிர, அறுக்கப்பட்ட பல வகையான மரங்கள் - வகைக்குக் கொஞ்சம், சுவாமிப் படம், அவ்வளவே கடை. சாம்பிராணி போட்டு, தேங்காய் உடைத்து, சூடம் காட்டி தொடங்கப்பட்ட கடை.

கடையில் உதவிக்கு பத்தாவது படித்த மாதவன் என்று ஒரே ஒரு பையன், சுறுசுறுப்பாக வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தான் கதிரேசன்.

காலையில் ஆறு மணிக்கெல்லாம் குளித்து தயாராகி தன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொள்வான். தஞ்சாவூரில் ஒரு சந்து பாக்கி இல்லாமல் சுற்றி வந்து- எங்கெல்லாம் கட்ட வேலைகள் நடந்து வருகிறது என்று பார்ப்பான். அவற்றின் சொந்தக்காரர்களின் விலாசங்களைப் பெற்றுக்கொள்வான்.

அவர்களின் வீட்டிற்கு சென்று சந்திப்பான். தன் கடையின் விலாச அட்டை கொடுத்து தன்னை முறையாக, உண்மையாக அறிமுகப்படுத்திக்கொள்வான்.

"சார்... என் பேர் கதிரேசன். மெடிக்கல் காலேஜ் ரோட்ல சரஸ்வதி சா மில்லும், சரஸ்வதி மரக்கடையும் எங்க கடையா இருந்தது. குடும்ப சூழ்நிலை காரணமா அதையெல்லாம் வித்துட்டோம். புதுசா சின்னதா கடை போட்டிருக்கேன், என்கிட்ட வாக்கு கத்தமா இருக்கும். பொய், பித்தலாட்டம்

இருக்காது. விலை நியாயமா போட்டுத் தர்றேன். நான் அனுப்பற மரம் சரியில்லைன்னு நினைச்சா தாராளமா இருப்பிக் கொடுக்கலாம்.

சரக்கை எங்கே இறக்கச் சொல்றீங்களோ அங்கே என் சொந்த செலவுல இறக்குகிறேன். பாதி பணம் 'அட்வான்ஸ்' கொடுத்தாப் போதும். மரம் இறங்கினதும், உங்களுக்கு இருப்தியானதும் மீதுபணம் கொடுக்கலாம், நான் முன்னேறனும்தான் ஆசைப்படறேன். உங்க ஆதரவு வேணும். உங்களோட முழு கட்டத் தேவைகளுக்கும் என்கிட்ட வாங்கலைன்னாலும்... ஒரு கதவு, ஒரு ஜன்னலுக்குண்டான மரம் மட்டும் வாங்கிப் பாருங்க. ஒரே ஒருடவை என்கிட்ட வியாபாரம் வைச்சிக்கங்க. அப்புறம் பத்து பேருக்கு என் கடையை நீங்க சிபாரிக பண்ணுவீங்க..."

குரலில் பணிவும், பவ்வியமும் காட்டி அவன் பேசுவது பலரை கவர்ந்தது. கட்டட என்ஜினீயர்கள், நகரில் உள்ள முக்கியமான தச்சப்பட்டரைக்காரர்கள் என்று எங்கும் சுற்றி 'ஆர்டர்கள்', 'கேன்வாஸ்' செய்தான். அவரவரிடம் அவரவருக்குத் தகுந்தபடி பேசினான்.

ஒரே மாதத்தில் பழைய அறிமுகமான வாடிக்கையாளர்கள் தவிர, புதிதாக நிறைய வாடிக்கையாளர்கள் கிடைத்தார்கள். சின்ன, பெரிய 'ஆர்டர்'கள் கிடைக்கத் தொடங்கின. 'எஸ்டி.டி. பூத்'லில் இருந்து இரண்டு தினங்களுக்கு ஒருமுறை சென்னை மொத்த விற்பனையாளர்களுக்கு 'போன்' செய்து, 'ஆர்டர்' செய்யத் தொடங்கினான்.

கேரளா, ஆந்திராவிலிருந்து உருட்டு மரங்களை வாங்கி- கூலிக்கு 'சா மில்'களில் கொடுத்து பல ரகமாக அறுத்து 'சப்ளை' செய்ய ஆரம்பித்தான்.

வியாபாரம் குடுபிடிக்கத் தொடங்கியது.

"கடையில் ஒரே ஒரு பையனை வெச்சிக்கிட்டு சமாளிக்க ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

முடியலை பானு. பில் போடணும். லாரியில் சரக்கு வந்தா சரி பார்த்து இறக்கணும். 'டெலிவரி' கொடுக்கணும். பணம் வசூல் பண்ணிட்டு வரணும். அதனால இன்னும் ரெண்டு பேரை வேலைக்குச் சேர்க்கலாமனு இருக்கேன். போன்ல ஆர்டர் சொல்லாம கேரளாவுக்கு நேர்ல போய் மரங்கள் வாங்கினா இன்னும் லாபம் அதிகமா கிடைக்கும். கடையில் யாரையும் விட்டுட்டுப் போக முடியலை. அதனால அதெல்லாம் செய்ய முடியலை" என்று தன் மனைவியிடம் அவன் சொன்னபோது, அவள் சொன்னாள்:

"ஏங்க... நானும் 'பிளஸ்-டு' படிச்சிருக்கேன். வீட்ல பெரிசா வேலை எதுவும்லை. நான் கடைக்கு வரறேன். கணக்கு எழுதறது, கப்டறது, கழிக்கிறது, பில் போடறது, பணம் எண்ணி வாங்கறது இதெல்லாம் நான் செய்ய முடியாதா? ஒரு ஆள் சம்பளம் மிச்சம்தானே? நீங்களும் என்னை கடையில் வச்சிட்டு வெளியூர் எல்லாம் போயிட்டு வரமுடியுமே...?"

"நியாயம்தான். ஆனா, உன்னை எப்படி கடையில்..."

"ஏன்? என்ன தப்பு? பொம்பளைங்க ஆபீஸ் போகலையா? பெரிய பெரிய கம்பெனிகளில் டைரக்டர்களா இல்லையா? தொழில்ல இறங்கக்கூடாதா? ஆபீஸ்ல உக்காரலாம்... கடையில் உக்காரக்கூடாதா? எனக்கும் ஆர்வமா இருக்குங்க. உங்க முயற்சிகளில் பங்கெடுத்துக்கிட்ட திருப்தியும் கிடைக்கும்."

"சரி, ஆனா... அப்பா என்ன சொல்வாருன்னு..."

"மாமா ஒண்ணும் சொல்லமாட்டாரு..."

பானுமதியின் முடிவை அப்பாவிடம் சொன்னபோது, அவர் ரொம்ப நேரம் யோசித்துவிட்டு, "தப்பில்லைன்னுதான் படுத்துப்பா" என்றார்.

மறுநாள் முதல் பானுமதி கடைக்கு வரத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு ஒரே வாரத்தில் கடையில் நடக்கும் விஷயங்கள் யாவும் அத்துப்படியாகின. மர 'சைஸ்'களை எப்படி

கள் அடி கணக்கிடுவது, எப்படி வரி கணக்கிடுவது, மரத்தின் மேல் பட்டையின் கோடுகள் நிறத்தை வைத்தே அது என்ன மரம் என்று புரிந்துகொள்ள சொல்லிக் கொடுத்தான். வியாபாரத்தின் உள் நுணுக்கங்களைக் கற்றுத் தந்தான் கதிரேசன். அவளும் உற்சாகமாக கற்றுக்கொண்டாள்.

அவள் தினமும் கடைக்கு வந்து, பொறுப்பாக கல்லாவில் உட்கார்ந்து- சொல்கிற வேலைகளை சரியாக செய்ததால், முன்னைவிடவும் அதிக தீவிரமாக செயல்பட கதிரேசனால் முடிந்தது. வெளியூர் சென்று வரத் தொடங்கினாள்.

நான்கே மாதங்கள்!

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அம்மா- அப்பா இருவரையும் சேர்த்து நிற்கச் சொல்லி, முதலில் காவில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டான் கதிரேசன்.

"எதுக்குப்பா இப்போ நிமிர்னு ஆசீர்வாதம்?"

பதில் சொல்லாமல் கதிரேசன் தன் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த அம்மாவின் இரட்டை வாட சங்கிலியையும், வளையல் களையும் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

"என்னோட முதல் லட்சியம் இதுவாதான் இருந்திச்சு. இதை இன்னைக்கு நிறைவேத்திட்டேன்ப்பா..."

பெற்றவர்களுக்கு கண்கள் தழும்பின.

"உன்னோட பெற்றுமையும், உழைப்பும் என்னைக்கும் உன்னை உயர வச்சிக்கிட்டே இருக்கும்ப்பா கதிரேசா... இன்னொரு அதிருஷ்டமும் செஞ்சிருக்கே நீ..."

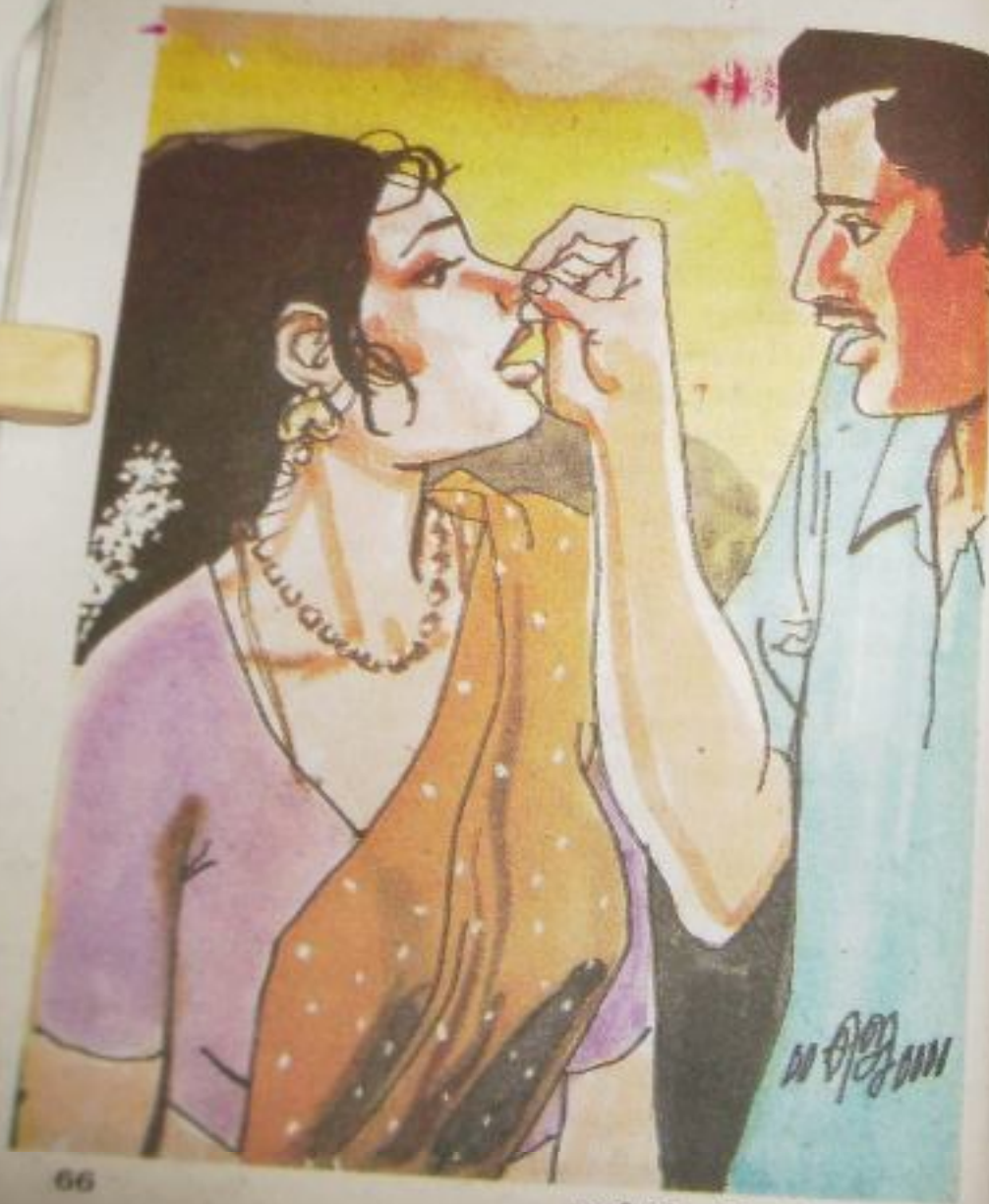
"என்னப்பா?"

"ஒரு குணவதியை பொண்டாட்டியா அடைஞ்சிருக்கியே அதை சொல்றேன். உன்னோட அடுத்த லட்சியம் என்னப்பா?"

"மில்லையும், கடையையும் விலைக்கு வாங்கறதுதான்."

"தப்பு... அதைத் தள்ளி வச்சிக்கலாம். என்னைக்கு இருந்தாலும்

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

அதை வாங்கலாம். அடுத்து நீ செய்ய வேண்டியது உன் பொண்டாட்டிகிட்டேருந்து என்னென்ன நகைகள் வாங்கி வித்தியோ அதையெல்லாம் செஞ்சிப் போடணும்."

"இல்லைப்பா... அதை மெதுவா..."

"இல்லை... நான் சொல்லு வார்த்தையை எடுத்துக்கோ. 'அதை வாங்கிக் கொடு... இதை வாங்கிக் கொடு... அங்கே அழைச்சிட்டு போ... இங்கே அழைச்சிட்டுப்போ'ன்னு எத்தனை பொண்ணுங்க நச்சரிக்கும்! பானுமதி இதயங்களுக்கும் ஒருதடையாவது முகம் கழிச்சிருக்காளா? புகுந்த வீடல்ல உன்ன சூழ்நிலையைப் புரிஞ்சிக்கிட்டு, அதுக்குத் தகுந்த மாதிரி மனசைக் கட்டுப்படுத்திக்கிட்டு, முன்னேறணுங்கிற துடிப்போட உன்னோட இணைஞ்சி பாடுபடறானே... அந்தத் தங்கத்துக்கு தங்கம் மாட்டி நீ அழகு பார்க்கறதுதான்டா அடுத்து நீ செய்ய வேண்டியது..."

தலையசைத்தான் கதிரேசன்.

அன்றிரவு படுக்கையில் பானுமதியின் மூக்கை நியமிப்பது விட்டுச் சொன்னான்:

"நீ பெரிய ஆளுப்பா..."

"எதுல?"

"பெரிய சாதனை செஞ்சிருக்கே நீ, கின்னஸ் புத்தகத்துக்குக் கூட எழுதிப் போடலாம். அவ்வளவு பெரிய சாதனை."

"அப்படி என்னங்க சாதனை செஞ்சேன்?"

"மாமனார் - மாமியார் வாயால 'என் மருமக தங்கம்'னு பேர் எடுக்கறது சாதனை இல்லையா?"

"அய்யே! என்ன பண்ணிட்டேன் அப்படி?"

"ஒண்ணும் வில்லங்கம் பண்ணலை. அதுவே பெரிசு. அதுக்குமேல இந்தக் குடும்பத்துக்கு நல்லது செய்றே..."

"இந்தக் குடும்பம்னு பிரிக்காதிங்கன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன். நம்ம குடும்பங்க இது. ஒரு பொண்ணுக்கு

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

கல்யாணத்துக்குவப்பறம் புருஷனோட குடும்பம்தானே சொந்தக் குடும்பம். இப்ப என்ன அதிசயமா நான் நல்லது பண்ணிட்டேன்? ரொம்ப புகழாதிங்க..."

"சரி அதுவிடு. டாக்டர்கிட்ட போயிட்டு வரச் சொன்னேனே, போவியா?"

"போகலை" என்றான். அவன் மார்பில் ஒற்றை விரலால் படம் வரைந்தபடி.

"ஏன் போகலை?"

"எதுக்காக போகச் சொன்னீங்க?"

"கம்மா ஒரு 'ஜெனரல்' செக்கப் பூக்காக."

"இந்தக் கதை வேணாம். என்னடா கல்யாணமாகி ஆறு மாசமாகப் போகுதே... இன்னும் இவ வாந்தி எடுக்க மாட்டேங்கறானேன்னு ஒரு சந்தேகம்."

"ம்... அதுவும்தான். நாம எந்தத் தடையும் விதிச்சுக்கலை. ஆறு மாசமாச்சி, இயல்பா எல்லாருக்கும் ஏற்படற ஆர்வம் தானே?"

"தடைவிதிச்சுக்கலைன்னு யார் சொன்னது?"

"என்ன சொல்றே பானு?"

"உங்களைக்கூட கேக்காம நான் ஒரு காரியம் பண்ணிக் கிட்டிருக்கேங்க..."

"என்னது?"

"மாத்திரை சாப்பிட்டுக்கிட்டிருக்கேன். டாக்டரை 'கன்சல்ட்' பண்ணி உடம்புக்கு கெடுதில்லாத கருத்தடை மாத்திரை சாப்பிட்டுக்கிட்டிருக்கேன்."

"பைத்தியக்காரி! எதுக்காக?"

"சில லட்சியங்கள் நிறைவேறட்டும். அதுவரைக்கும் சில ஆசைகளைத் தள்ளிப் போடலாமென்னுதான்."

"என்ன பானு இது? லூக மாதிரி உளர்றே? கடை ஆரம்பிச்சாச்சு... நல்லபடியா 'செட்டில்' ஆகி ஒடிக்கிட்டிருக்கு."

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

மாசம் கணிசமா ஒரு வருமானம் வர்ற மாதிரி பண்ணிட்டேன். இன்னும் இதை பெரிசு பண்ண ஏற்பாடுகள் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேன். லட்சியம்னு நீ சொல்றது வித்த மில்லையும், கடையையும் வாங்கறதுதானே? அது தானா நடந்துடும். அதுக்கும், இதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"இருக்குங்க... இப்ப குழந்தை பெத்துக்கிட்டா என்னால குறைஞ்சது ஆறு மாசத்துக்கு கடை நிர்வாகம் பார்க்க முடியாது. குழந்தைங்கிறது புது வரவு மட்டும் இல்லை. புது செலவுகளோட ஆரம்பமும் அதுவ இருக்கு. இதெல்லாம் உங்க லட்சியத்தை நான் தள்ளும்."

"அபத்தமா பேசுறே பானு!"

"இல்லைங்க... சில நியாகங்கள், லட்சியங்களை வேகப்படுத்தும். இப்ப உங்க லட்சியம்- வித்த கடையை வாங்கறது மட்டுமில்லை; வாரிசு பார்க்கிறதுன்னும் வச்சிக்கங்க. இன்னும் நீவிரமா உழைப்பிங்க. இது உழைக்கவேண்டிய வயசுதான். சம்பாதிக்க வேண்டிய வயசுதான். நல்லா உழைங்க... சம்பாதிங்க... நான் அதிகபட்சம் ஒத்துழைக்கிறேன். குழந்தையெல்லாம் அப்புறம் பார்த்துக்கலாம்."

"பானு... நீ என்ன மனுஷிள்ளே புரியலை... நீ என் பொண்டாட்டி இல்லை... செய்யாத வரத்துக்குக் கிடைச்ச பிரசாதம்" என்று நெகிழ்ந்த கதிரேசன்- அவனை அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

8

சுந்தரராமனின் மனைவி மீனாட்சி தன் பையன்களுடன் திடீரென்று வந்திருந்தாள். எல்லோரும் உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள். அம்மா விசேஷமாக சமைத்தாள்.

அப்பா குழந்தைகளைக் கொஞ்சினார். அவர்களை வெளியே
ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

அழைத்துச் சென்று- அவர்கள் கேட்ட பொம்மைகள், பிஸ்கெட்டுகள் வாங்கித் தந்தார். கதிரேசன் புதிதாக வாங்கியிருந்த 'மொபெட்டில்' இருவரையும் வைத்துக்கொண்டு ஊரெல்லாம் சுற்றிவிட்டு வந்தான்.

இரவு சாப்பாடு முடிந்து எல்லோருமாக கூடத்தில் அமர்ந்திருக்கும்போது- கை துடைத்துவிட்டு இருக்கையில் சாய்ந்த அப்பா, தன் மருமகளிடம் கேட்டார்:

"ஏம்மா... பெத்த அப்பனுக்கு கோபம் காட்ட உரிமை இல்லையா? அவன் வரக்கூடாதா? நீதான் எடுத்துச் சொல்லக்கூடாதா?"

"சொன்னேன் மாமா... அவர் முந்தி மாதிரி இல்லை மாமா, எங்கப்பா நகைக்கடை வச்சி பெரிய ஆளா உசந்துட்ட மாதிரி இவரும் உசரணும்னு வெறிபிடிச்சி அலையறார். கோபம் எக்கச்சக்கமா வருது. எதிலேயும் நிதானமில்லை. எல்லார்கிட்டேயும் எடக்கா பேசறார். தப்புத் தப்பா முடிவுகள் எடுக்கிறார். ரெண்டு மாசமா கேட்டு கேட்டு- பலதடவை திட்டு வாங்கி, இப்பதான் சம்மதிக்க எங்களையே அனுப்பி வெச்சார். நீங்க கைப்பட ஒரு கடுதாசி எழுதினாதான் வருவாராம்" என்றாள் மீனாட்சி.

சற்றுநேரம் அமைதியாக யோசித்த அப்பா, "கதிரேசா... ஒரு பேப்பரும், பேனாவும் எடுத்துட்டு வா... இப்பவே எழுதறேன். சாகப்போற கிழவனுக்கு வீம்பு வேண்டியதில்லை. இளம் ரத்தம் குடாகி- அவன்தான் எக்குதப்பா நடந்துக்கிட்டான். பரவாயில்லை. அதுக்காக என் ரத்தம் இல்லைன்னு ஆயிடுமா? அப்பாவுக்கும், பிள்ளைக்கும் நடுவுல மானம், அவமானம் பார்த்தால் பாசம் செத்துடும். கொண்டா..."

எல்லோரின் முகமும் பிரகாசமாக, கதிரேசன் கொண்டுவந்து கொடுத்தகாகிதத்தில் தன் மகனுக்கு பாசத்துடன் அழைப்பு விடுத்து ஒரு நீளமான கடிதம் எழுதி மடக்கி, தன் மருமகளிடம் தந்தார்.

"தபால்ல அனுப்ப வேணாம். நீ போறப்போ கொண்டுபோய் கொடு... மத்தபடி வியாபாரம் எப்படி இருக்கு?"

"ரொம்ப பிரச்சினைகள் மாமா..."

"என்னாச்சு...?"

"இவருக்கோ தெரியாத தொழில். எங்க அப்பாவை கேட்டு தெரிஞ்சுக்கிறது கேவலம்னு நினைக்கிறார். புதுசா நிறைய நண்பர்கள். கடையில் பொறுப்பில்லாத ஆளுங்களை உக்கார வச்சிட்டு, வெளியில போயிடறார். ஆரம்பிச்சி இந்த நாலு மாசத்தில ரெண்டு பசங்களை அடிச்சி துரத்தியாச்சு. ரெண்டு பேரும் கணிசமா திருடியிருக்கானுங்க. திருட்டு நகை ஒருதடவை வாங்கி போலீஸ்ல மாட்டிக்கிட்டார்.

எங்க அப்பா போய் ஜாமீன்ல எடுத்து நிறைய செலவு பண்ணி விவகாரம் பெரிசாகாம பார்த்துக்கிட்டார். இவர் லாபம் ஒண்ணை மட்டும் பார்க்கறார். தங்கத்துல நிறைய பித்தலாட்டம் செய்றார். வாடிக்கையாளர்கள் ஒருதடவை வந்தவங்க மறுபடி வர்றதில்லை. ஏதோ பெருமைக்கு நகைக் கடைன்னு சொல்லிக்கிட்டு திரியறார். அவரை இங்கே வரச் சொல்றேன். புத்தி சொல்லுங்க மாமா.."

"யாரு... நானா? அவனுக்கு புத்திய சொல்றதா? வரட்டும்... பேசட்டும்... பழகட்டும்... அவனோட முடிவுகள்ல நான் தலையிடறதா இல்லை. ஒரு வயசுக்கு மேல நல்ல ஆலோசனையா இருந்தாக்கூட அது பசங்களுக்கு சசக்குது. நல்ல விதையைதான் நிலம் எல்லாம் தூவறோம். சிலது முளைக்குது. சிலது கருகிடுது. விதை மேல குத்தமில்லைமா... மண்ணுமேலதான் குத்தம்" என்றார் அப்பா.

மீனாட்சி இன்னும் சில சம்பவங்களைச் சொல்ல, எல்லோருக்கும் கேட்க வருத்தமாக இருந்தது.

மறுநாள் அவள் புறப்பட்டு ஊருக்குச் சென்றபோது அம்மா நிறைய பலகாரங்கள் செய்து கொடுத்து அனுப்பினாள்.

கதிரேசனும், பானுமதியும் ரெயில் நிலையத்துக்குக்கு வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

அடுத்த ஆறே மாதங்களில் கதிரேசன் மேலும் வளர்ந்தான். கடை இருக்கும் தெருவிலேயே ஒரு குடோனை வாடகைக்குப் பிடித்தான். மரத்தை 'சப்ளை' செய்ய பாங்கியில் கடன் போட்டு சின்ன 'வேன்' ஒன்று வாங்கினான். மனைவிக்கு பாதி நகைகள் செய்துபோட்டான். 'மொபைட்'டை விற்புவிட்டு, ஸ்கூட்டர் வாங்கினான். போனுக்கு 'அப்ளை' செய்தான்.

ஒரு ஆண்டு முடிவதற்குக் காத்திருந்து. முடிந்த மறுநாள் தன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு கிருஷ்ணராஜின் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

"வாப்பா... வாம்மா... உட்காருங்க..." அன்போடு அழைத்தார் சாமிராஜ்.

பிரமாண்ட வரவேற்பறையில் அமர்ந்தார்கள்.

"கிருஷ்ணராஜ் இல்லையா?"

"அவன் ஊர்ல இல்லைப்பா... அவனைதான் பார்க்க வந்தியா?"

"இல்லை சார்... உங்களைத்தான் பார்க்க வந்தேன்."

"முதல்ல காப்பியா... கூட்டிரிங்சா? அதைச் சொல்லு..."

காப்பி என்றான்.

அதைக் குடித்து முடித்த பிறகு, "என்ன விஷயம்... சொல்லு?" என்றார்.

"இன்னையோட ஒரு வருஷம் முடியுது சார்..."

"எதுக்கு?"

"கடையை உங்களுக்கு வித்து."

"ஓ! அதைச் சொல்றியா? ஒரு வருஷம் இவ்வளவு சீக்கிரமா ஓடிப் போயிடுச்சி பார்த்தியா? சரி... எப்ப எங்கிட்டேருந்து

"என்ன... இந்தக் கோவில்ல சினிமாப் பாட்டாவே போடுறாங்க?"

"இது... நடிக்க கோவிலாச்சே!"

- லெ.தா. சிவக்குமார், சென்னை.

"நம்ம கட்சிக் கூட்டம் எப்படி நடக்குன்னு பார்க்க நம்ம தலைவரை மாறுவேடத்தில் கூட்டிட்டுப் போனது தப்பாப் போச்சு."

"என்னாச்சு?"

"பழையநினைப்பில் சோடாபாட்டில் வீசி கலாட்டா பண்ணிட்டார்!"

- எம். அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

"டாக்டர்... எனக்கு கண் பார்வை சரியில்லை."

"எப்படி சொல்றே?"

"உங்க நர்ஸ் நெளிவா தெரியமாட்டேங்கிறாங்க."

- துர். தங்கராஜ், பெரிச்சிபாளையம்.

இதயம் பேசுகிறது!

நெஞ்சில் கலந்த அமுதம்

லட்சுமி பிரபாவின் 'உயிரில் கலந்த உறவே' நாவல், நெஞ்சில் கலந்த அமுதமாக தித்தித்தது.

ஆர்.பி. ஜெயச்சந்திரன்,
புனாம்பாளையம்.

'உயிரில் கலந்த உறவே' நாவல் தேனில் ஊறிய நெல்லிக்கனியாய் கவைத்தது.

ஆர்.ஆர். உமா, செல்வமருதூர்.
நாவல் வாரிக்குவரி நளினமாக இருந்தது.

பிச்சைமுத்து,
சிங்கப்பெருமாண்கோவில்.

பார்க்கி பாத்திரப் படைப்பு நெஞ்சத்தை நெகிழவைத்தது.

சஞ்ந்தலை பலராமன், சென்னை.
பசுமரத்தாணி போல் மனதில் பதிந்தது கதை.

ரோகினி பத்மநாபன், சென்னை.

குடும்ப கதையை நாவலாக, தந்த பாங்கு பாராட்டுக்குரியது.

எஸ். பாஸாஜி, சிதம்பரம்.

பார்க்கின் தியாகமும், சந்திப்பின் உறுதியான காதலும்,

நாவலைப் படித்துவிட்டு, உங்கள் கருத்துகளை எழுதி அனுப்பங்கள்.
முகவரி: இதயம்பேசுகிறது, "ராணிமுத்து", சென்னை-600 007.

விஸ்வநாதனின் மனமாற்றமும் கதையின் சிறப்பு அம்சங்கள்.

எஸ். கிருஷ்ணகுமார்,
திருவள்ளூர்கோவில்.

நல்ல திரைப்படத்தைப் பார்த்த திருப்தி ஏற்பட்டது.

கே.ஏ. ஜெயலட்சுமி, அஸ்தினாபுரம்.
இதயம் கவர்ந்த இனிய நாவல்.

ருக்குமணி, உமையான்புரம்.
உணர்வில் கலந்த கதையாக இனித்தது.

கனகசபை, குரோம்பேட்டை.
நாவலை கையில் எடுத்ததும் ஒரே மூச்சில் படித்து விட்டுத்தான் வைத்தேன்.

கார்த்திகா ராம், பம்மல்.
செய்தித் துளிகள், நகைச்சுவை, துணுக்குகள் என அனைத்தையும் படித்து ரசித்தேன்.

கி. தங்கமணி, உல்லியக்குடி.

அட்டையல்:

நடிகை மீத்ரா

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

வாங்கிக்கிறே சொல்லு..."

"தீங்கதான் சார் சொல்லணும்?"

"நல்லது... சம்பாதிச்சுட்டியா?"

"ஏதோ ஆண்டவன் புண்ணியத்தில சார்... எவ்வளவோ விஷயங்களைக் கட்டுப்படுத்தி, பிரயாசைப்பட்டு மூணு லட்சம் தனியா சேர்த்துட்டேன்."

"கேக்க ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குப்பா... நானும் கேள்விப்பட்டேன்- புருஷன், பொண்டாட்டி ரெண்டு பேருமா தீவிரமா உழைக்கிறீங்கன்னு. வேற தொழில் ஆரம்பிப்பீன்னு நினைச்சேன். கடைசியில் இதே தொழில் ஆரம்பிச்சி முன்னுக்கு வந்துட்டே..."

"தெரியாத புதுத் தொழிலை கத்துக்கிட்டு செய்யறதைவிட, தெரிஞ்ச தொழிலிலயே முயற்சி பண்ணலாமனு இப்படி இறங்கினேன்..."

"தப்பில்லை... படுதியாயமான டேக்க. ஆனா, எனக்குத்தான் நஷ்டம்..."

"நஷ்டமா?"

"பின்னே... இல்லையா? மரக்கடையை எனக்கு வித்தே... அதே மரக்கடையை தீபம் வச்சி, இந்த மரக்கடையில் உனக்கு யார் யார் வாடிக்கையாளர்களோ அவ்வளவு பேரையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமா உன் புதுக் கடைக்கு இழுத்துட்டே... அப்புறம் எங்க கடையில் வியாபாரம் எப்படி வளரும்?"

"சார்... கடல்ல எத்தனை பேர் மீன் பிடிச்சாலும் மீன் குறைஞ்சிடாது. அது மாதிரிதானே சார் இதுவும். நம்ம ரெண்டு கடைகள் மட்டும்தான் இருக்கு இந்த ஊர்ல? என்னைவிட பெரிய மர வியாபாரிகள் எல்லாம் இதே ஊர்ல இருக்காங்கனே சார். புதுசு புதுசா கட்டடங்கள் கட்டிக்கிட்டுத்தானே இருக்காங்க? மரத்துக்கான தேவைகள் நானுக்கு நான் வளர்த்துவிட்டுத்தானே

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

வருது. அதிலேயும் நீங்க மில்லோட சோந்த கடை நடத்தறப்ப இன்னும் விலை குறைச்சலா தரமுடியுமே...?"

"முடியும்தான், நேரடி நிர்வாகம் இல்லை. ஆள் வச்சித்தானே நான் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். பொறுப்பான, துடிப்பான ஆளுங்க உன்னை மாதிரி என்கிட்ட இல்லையே. சரி, எதுக்கு இப்ப அதெல்லாம்? கிருஷ்ணராஜ் ஊர்லேருந்து திரும்ப பதினைஞ்சி நாளாகும். அவன் வந்துட்டும்."

அவன் வந்ததும் ஒரு நாள் குறிச்சி கடையில இருக்கிற, மில்லுல இருக்கிற சாமான்களோட மதிப்புகளை போட்டுடலாம், 'செட்டில்' பண்ணிக்கலாம். சரிதானே?"

"சரிதான் சார்."

மேலும் கொஞ்ச நேரம் பேசிவிட்டு அவர்கள் வீடு திரும்பியதும், ஆர்வமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்த அப்பா கேட்டார்.

"என்ன ஆச்சு? என்ன சொன்னார்?"

"நீயே சொல்லு பானு" என்றான் கதிரேசன்.

பேசியவற்றை பானுமதி சொன்னாள்.

"பேச்சுல ஏதோ நிரடற மாதிரி தெரியுதேப்பா" என்றார் அப்பா.

"ரெண்டு பொய் சொன்னார்" என்றான் கதிரேசன். "தொழிலில் என்னால நஷ்டம்னு சொன்னது பெரிய பொய். வேணும்னே என் விலையைவிட குறைச்சி நல்லாதான் வியாபாரம் பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க. அரசாங்க 'ஆர்டர்' எல்லாம் சிபாரிசு மிடிச்சு பண்ணிருக்காங்க. எனக்கு நல்லா தெரியும். இந்த ஒரு வருஷத்துல நான் மூணு லட்சம் சம்பாதிச்சு இருக்கேன்னா அவங்க அஞ்சி ரூபாய்க்கு மேல நிச்சயமா சம்பாதிச்சிருக்காங்க."

"இன்னொரு பொய் என்ன?"

"கிருஷ்ணராஜ் ஊர்லதான் இருக்கான். மாடியில ஜன்னல்ல

ஒரு தடவை எட்டிப் பார்த்துட்டு சட்டுன்னு உள்ளே போயிட்டான். நான் அவனை கவனிச்சிட்டேன். அவன் என்னைப் பார்க்கலை. இவர் கூசாம வெளியூர் போயிருக்கிறதா சொன்னார். பதினைஞ்சி நாளாகும்னு சொன்னார்."

"அப்போ பேசிக்கிட்ட படி திருப்பி நமக்கு விக்கிற மூடுல அவர் இல்லை. வருஷத்துக்கு அஞ்சி ரூபாய்க்கு மேல் கிடைக்குதுன்னு சொல்றியே... அந்தத் தொழிலை விக்குறதுக்கு எப்படி மனசு வரும் அவங்களுக்கு?" என்றார் அப்பா.

"அது சரி, பேசிக்கிட்ட பேச்சுதானேப்பா. 'அக்ரிமெண்ட்' வேறே போட்டமே. அன்னைக்கு சூழ்நிலை சரியா இல்லை. நம்மகிட்ட பணம் இல்லை. அதனாலதான் இந்த நிபந்தனை களோட வித்தோம். சம்மதிச்ச கையெழுத்துப் போட்டுதானே வாங்கினாங்க. இன்னைக்கு புரண்டா எப்படி?" என்றான் குடாக.

"உலகத்துல நாணயமே காணாம போச்சு."

"இதை விடறதா இல்லைப்பா நான். என்ன விவகாரம் வந்தாலும் சரி... நம்ம கடையையும், மில்லையும் விலைக்கு வாங்கியே ஆகணும். இது என்னோட வாழ்க்கை லட்சியம்ப்பா..."

"சரி. பெரிய இடம். பெரிய இடங்கள்ல பழக்கம் உள்ளவங்க."

"அதுக்காக? நியாயமாதானே நாம கேக்கிறோம். ஒப்பந்தப்படி தானே நடந்துக்கச் சொல்றோம். நான் போய் ஒரு வக்கிலைப் பார்த்து, ஆலோசனை கேட்டுட்டு வர்றேன்."

"இரு... அவசரப்படாதே கதிரேசா. அவர் மனசில என்ன இருக்குன்னு புரிஞ்சுக்காம காரியத்தைக் கெடுத்துடக் கூடாது. பதினைஞ்சு நாள்னு சொன்னார் இல்லையா? பதினைஞ்சு நாள் கழிச்சிப் போய்ப் பார்க்கலாம். நானும் வர்றேன். பேசுவோம். பதினைஞ்சு நாள்ல ஒண்ணும் ஆகிபாது. நீ உன் வேலையைப் பாரு. அடுத்த முடிவை அவரைப் பார்த்துட்டு எடுக்கலாம்" என்று நிதானமாகச் சொன்னார் அப்பா.

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

இரண்டு வாரங்கள் ஆறித்து கதிரேசனும், அவன் அப்பாவும் சென்றபோது சாமிராஜ் பவ்வியமாக கும்பிட்டார்.

“எதுக்கு வரணும்? சொல்லி அனுப்பிச்சிருந்தா நானே வந்திருப்பேனே?” என்று போலி பாவனை காட்டினார்.

“யாருக்கு காரியம் ஆகணும்மா அவங்க தேடி வர்றதுதான் முறை. விலைக்கு வாங்கறப்போ நீங்க வந்தீங்க, எங்க வீட்டுக்கு. இப்போ நாங்க உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கோம்” என்றார் அப்பா.

“நான் வாங்கறப்ப உங்க வீட்டுக்கு வந்தது என் காரியமா இல்லை சார். உங்க பையன் வந்து கேட்டுக்கிட்டார். அவருக்கு உதவி பண்ணுற நோக்கத்தோடுதான் வந்தேன்.”

“பரவாயில்லை. அதனால் என்ன? கிருஷ்ணராஜ் ஊர்லேருந்து வந்தாச்சா?” என்றான் கதிரேசன்.

“ரெண்டு நாளாச்சி. மில்லுலதான் இருக்கான். வாங்க எல்லாரும் மில்லுக்குப் போகலாம். அங்கே போய் பேசலாம்” எழுந்துகொண்டார், சாமிராஜ்.

வாசலுக்கு வந்து தனது காரில் அவர்களை பின்புறம் ஏறிக்கொள்ளச் செய்து- அவர் முன்புறம் ஏறிக்கொண்டார்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் மில்லுக்கு வந்தார்கள்.

மில்லைச் சுற்றிலும் புதிதாக ஒரு காம்ப்வுண்டு கவர் கட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து திடுக்கிட்டான் கதிரேசன். மிக சமீபத்தில் பத்து நாட்களுக்குள் கட்டப்பட்டதாக தெரிந்தது. சிமெண்டு பூச்சின் ஈரம்கூட காயவில்லை. இன்னும் சுண்ணாம்பு அடிக்கப்படவில்லை.

“என்ன சார் இது. காம்ப்வுண்டு கவரு கட்டியிருக்கிங்க?”

“ஆமாம். முள்வேலிதான் இருந்திச்சு. இப்பதான் ஒருமாசம்

முன்னாடி பக்கவா காம்ப்வுண்டு கவர் கட்டச் சொன்னேன். மொத்தம் நூத்தி என்பது அடி வரது. காம்ப்வுண்டு கவருக்கு மட்டும் எழுபத்தைஞ்சாயிரம் ஆச்சி” என்றார்.

கதிரேசன் தன் அப்பாவைப் பார்த்தான், கொஞ்சிப்பதுமேல கண்களால் ஐயடை காட்டினார் அவர்.

இறங்கி மில்லுக்குள் நடந்தார்கள். மில்லுக்குள் இருந்த அலுவலக அறைபையும் வெளுவாக புதுப்பித்து- உள்ளே அலங்காரம் செய்து- ஏ.சி. செய்து, வாய்பேய்ஸ் ஒட்டி... எல்லாமே வெகு சமீபத்தில் செய்யப்பட்டதாகத் தெரிந்தன. பெயிண்டு வாகனை அடித்தது.

“எதுக்கு சார் ஒரு சாமிவீலோட ஆபீசை இவ்வளவு தூரம் அலங்காரம் பண்ணியிருக்கிங்க?” என்றான் கதிரேசன், கொதிப்புடன்.

“என்னப்பா இது. என் சொத்து. என் இஷ்டப்படி செஞ் சேன். என் சவுகரியத்துக்காக செஞ்சேன். நீ வந்து சரியா ஒரு வருஷம் முடிஞ்சதுமே நிகல் போறென்னு எனக்குத் தெரியுமா?” என்றார் சாமிராஜ்.

“எப்போ செஞ்சிங்க இதெல்லாம்?”

“ரெண்டு மாசமிருக்கும்.”

பொய்! பச்சைப் பொய்! இவனும், பாணாதிடம் சந்தித்துவிட்டு வந்த பிறகுதான் செய்திருக்கிறார். இந்தப் பதினைந்து நாட்களில்தான் இதைபெல்லாம் செய்திருக்கிறார். இடத்தின் மதிப்பைக் கூட்டுவதற்காகவே திட்டமிட்டு செய்திருக்கிறார். இது சதி! இந்தச் சதியை நடத்துவதற்காகத்தான் பதினைந்து நாட்கள் அவகாசம் கேட்டிருக்கிறார்.”

கதிரேசன் தன் குமுறலை நிரம்பப்பட்டு அடக்கினான்.

கிருஷ்ணராஜ் முகமெல்லாம் சிரித்து, “வா கதிர்” என்றான்.

அவனைப் பார்க்கவே வெறுப்பாக இருத்தது. நண்பனா இவன்? சரியான வியாபாரி. அத்தனை சதியும் இவன் தலைமையில்தான் நடத்திருக்கிறது. இவனே தன் அப்பாவுக்கு

இந்த யோசனைகளை சொல்லியிருந்தாலும் சொல்லி இருப்பான். குள்ளநரி! பழகிக்கொண்டே பள்ளம் வெட்டியிருக்கிறான்.

எல்லோரும் அமர்ந்தும்...

"காப்பியா, டியா?" என்றான் சாமிராஜ்.

"அதெல்லாம் வேணாம். நேரா பேசலாம்" என்றார் அப்பா.

"பேசலாம். என்ன பேசலாம் சொல்லுங்க?"

"அயோத்தி பிரச்சினை பத்தி பேச நாங்க வரலை."

"ஏன் கோபமா பேசறீங்கன்னு புரியலை. நீங்க வித்த சொத்தை ஒப்பந்தப்படி திரும்ப என்கிட்டேருந்து வாங்கறது சம்பந்தமா வந்திருக்கங்க."

"அதான்."

"சரி. தொழிலுக்கு வந்துடலாம். நான் வாக்குக் கொடுத்துட்டு மாத்திப் பேசறவன் நான் இல்லை. ஒரு வருஷம் கழிச்சி உங்க புள்ள எப்போ திருப்பிக் கேட்டாலும் நான் விக்கிறதுக்கு சம்மதிச்சேன். இப்பவும் சம்மதிக்கிறேன். ஒப்பந்தத்துல என்ன இருக்கு? கடையின் அன்றைய தின சரக்கு மதிப்பீட்டின் அடிப்படையிலு ஒரு வாசகம் வருது. ரூபகமிருக்கும்னு நினைக்கிறேன். இன்னைய தேதிக்கு இந்த மில்லு, கடை ரெண்டோட மதிப்பு, அதில் இருக்கிற சாமான்களோட மதிப்பு இதெல்லாம் நான் கணக்கு போட்டுப் பார்த்து வச்சிருக்கேன். நீங்க என்கிட்ட மில்லுல உள்ள மிஷன்களையும், மரக்கடையில உள்ள சாமான்களையும் தான் கொடுத்திங்க. அதுக்குப்பறம் நான் ரெண்டு இடத்து சொந்தக்காரங்ககிட்டயும் பேசி ரெண்டு இடத்தையும் விலைக்கு வாங்கிட்டேன். அதனால் இப்போ இடத்துக்கும், பொருளுக்கும் சேர்த்து மதிப்பு போடவேண்டியிருக்கு. போட்டிருக்கேன். இதோ பாருங்க..."

சாமிராஜ் நீட்டிய காகிதத்தில் 5,75,350.00 என்று தொகை இருந்தது.

இவர்களுக்கு திக்கென்றது.

"என்னங்க இது... ஊரைவிட்டுத் தள்ளி இருக்கிற இடம். இந்த டுத்துக்கு மிஞ்சிப்போனா நாப்பதாயிரம்கூட தரமுடியாது. டைங்கிறது இருபதடிக்கு, முப்பதடிதான். அதுக்கு ஒரு ரூபதாயிரம் வையுங்க. இடத்தோட மதிப்பு மொத்தம் அறுபதாயிரம்தானே சேர்க்கணும்?"

சாமிராஜ் சிரித்தார்.

"நமக்குத் தேவைன்னா ஒரு பொருளுக்கு விலை அதிகமா தானே சொல்வாங்க? நான் மில், கடை ரெண்டு இடத்தையும் ஒன்றரை லட்சம் கொடுத்து வாங்கினேன்."

"பொய் சொல்றீங்க... வாங்கின விபரங்களை காட்டுங்க..." என்றான் கந்திரேசன்.

"பத்திரத்தில் யாராச்சும் முழு தொகை போடுவாங்களா? அரசாங்கத்துக்கு குறைச்சி பணம் கட்டுறதுக்காக பொதுவா குறைச்சலா மதிப்பு போட்டுத்தானே பத்திரம் பண்ணுறது வழக்கம்? மிச்சத் தொகையை தனியா கொடுத்திருக்கேன் தம்பி"

"ஓகோ..."

"அதுக்கப்பறம் ஆபீசை 'டெக்கரேட்' பண்ணிருக்கேன். காம்பவுண்டு போட்டிருக்கேன். இதெல்லாம் செலவில்லையா? இதையெல்லாம் சேர்த்துதான் நியாயமான மதிப்பு போட்டிருக்கேன். உங்ககிட்ட மூணு லட்சத்தி பத்தாயிரத்துக்கு வாங்கினதுக்காக இடத்தையும் சேர்த்து. அதுக்கப்பறம் செலவு செஞ்சதையும் சேர்த்து அதே விலைக்கா தரமுடியும்?"

"இந்தச் செலவெல்லாம் நீங்க வேணுமன்னே சொச்சிருக்கங்க. ஒரு 'சா மில்' ஆபீசுக்கு இவ்வளவு ஆடம்பரம் தேவையில்லை. கருங்கல் நட்டு, முள்கம்பி வேலி போட்டிருந்தே போதுமானது. நீங்க வேணுமன்னே..."

"உஷ்...! சத்தம் போடக்கூடாது. என் எதிரில் யாராச்சும் குரல் உயர்த்திப் பேசினா எனக்குப் பிடிக்காது. நான் உனக்கு விக்கலைன்னு சொல்லலை... விக்கிறேன். விக்கிறவன்

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

சொல்ல விலை இது. முடிஞ்சா வாங்கிக்கோ... இல்லையா... ஆளை விடு..."

"இது நியாயமே இல்லை" என்று கத்தினான், கதிரேசன்.

"கதிரேசா... இரு! பொறுமையா இரு! நாங்க யோசனை பண்ணி முடிவு சொல்றோம்" என்று எழுந்தார் அப்பா.

"இருங்க... இன்னொன்றையும் கேட்டுட்டுப் போய்டுங்க... இந்த விலைக்கு உங்களுக்கு சம்மதம்னா நாளைக்கே ஒரு வக்கிலை வச்சி 'அக்ரிமெண்ட்' போட்டாகனும். ஒரு மாசத்துல பணம் கொடுத்து 'செட்டில்' செஞ்சுக்கலும். ஒரு மாசம் தவறினா அப்புறம் மறுபடி இந்தச் சொத்து சம்பந்தமா என்னை வந்து கேக்கக்கூடாது. ஒரு வருஷம் கழிச்சி இந்த அஞ்சே முக்காலை எடுத்துட்டு வந்து கேட்டா நான் சம்மதிக்கமாட்டேன். அப்போ இது எட்டு லட்சம், பத்து லட்சமா மாறியிருக்கலாம். அதையும் சொல்லிட்டேன்."

விலைக்கு சம்மதம்னா நாளைக்கே ஒரு 'அக்ரிமெண்ட்' போடலாம். ஒரு மாசம் அவகாசம். நாளைக்கு 'அக்ரிமெண்ட்' போட்டுக்க நீங்க வரலைன்னா, உங்களுக்கு இதை வாங்கற நோக்கமில்லைன்னு நான் எடுத்துக்கவேன். அப்புறம் எவ்வளவு கெஞ்சினாலும், என்ன விலைக்குக் கேட்டாலும் நான் தரமாட்டேன்."

கதிரேசன் கோபமாகத் திரும்பி கிருஷ்ணராஜை முறைக்க, அவன் இதற்கும்... தனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்பது போல மேஜை மேல் இருந்த 'பேப்பர் வெயிட்' டை உருட்டினான்.

"வா கதிர்... வீட்டுக்குப் போய் யோசனை பண்ணிட்டு நாளைக்கு வந்து சொல்லலாம். சார்... வேணும், வேணாங்கிறதை நாங்க நாளைக்குச் சொல்றோம்."

துடித்துக்கொண்டிருந்த கதிரேசனை கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வெளியேறினார் அப்பா.

"அப்பா மட்டும் அங்கே இல்லைன்னா அவன் சட்டையைப் பிடிச்சி ரெண்டு வீட்டிருப்பேன் பானு" என்றான் கதிரேசன், இன்னும்கூட ஆத்திரம் அடங்காமல்.

"முதல் பார்வையிலேயே அவரோட யோக்கியதைப் பத்தி எனக்கு சந்தேகமாதான் இருந்திச்சி. ஆனாலும், இது ரொம்ப அநியாயங்க..." என்றான் காப்பி தம்ளரை கையில் தொட்டு குடு பார்த்து- இன்னும் கொஞ்சம் ஆற்றி அவ்விடம் நீட்டிய பானுமதி.

"சரியான பிராடு... கடையில் 'ஸ்டாக்'கே இல்லை. கம்மா பேருக்கு பத்து கட்டை வச்சிருக்கானுங்க. இடத்துக்கு மதிப்பு ரொம்ப அதிகமா வச்சாலும் எழுபது ரூபா தரலாம். மத்த சரக்கு மதிப்பெல்லாம் பார்த்தா இன்னைய தேதிக்கு முணு லட்சம் தர்றதே அதிகம். இந்தச் சொத்தை நாம வாங்கிடக்கூடாது. அதுக்கு என்னெல்லாம் செய்ய முடியுமோ அத்தனையும் செஞ் சிருக்கார் அவர்."

"சரி, விடுங்க. நாம வேற 'மில்' வாங்கலாம்."

"விளையாடறியா நீ? பேச்சு, செயல், சிந்தனை எல்லாம் அந்த 'மில்'லாதானே இருந்தோம்! இது எனக்கு ரொம்பப் பெரிய பிரச்சினை பானு."

"இப்ப என்ன செய்யப்போறீங்க?"

"எப்படியாவது வாங்கணும்."

"அஞ்சே முக்கால் சொல்றாரே?"

"சொல்லட்டும். அஞ்சே முக்கால் படு அநியாயமான விலைன்னு அவருக்குத் தெரியும். அந்த விலைக்கு நாம வாங்கமாட்டோம்னு நினைச்சிதான் அப்படி சொல்லியிருக்கார். இதில எவ்வளவு தந்திரமா கெடு கொடுத்திருக்கார் பாரு... இந்த அஞ்சே முக்காலுக்கு சம்மதம் சொல்றதா இருந்தாலும்

அதை நாளைக்கே சொல்லணுமாம். ஒரு மாசத்தில் பணத்தைக் கொடுத்துடணுமாம். நம்மால் இதெல்லாம் முடியாதுன்னு நினைச்சிதானே இத்தனை நிகழ்வுகளைப் போட்டார்? அவர் மூஞ்சில கரி பூசற மாதிரி நாளைக்கு 'அக்ரிமெண்ட்' போட நயர்னு போய் சொல்லி போட்டுடணும்."

"போட்டுட்டு?"

"ஒரு மாசம் அவகாசம் இருக்கே... அதுக்குள்ளே மிச்சம் ரெண்டே முக்கால் லட்சத்தை புரட்டி கொடுத்து சொத்து நம்மனதாக்கிடணும் பாணு.."

"விளையாட்டா இது? ரெண்டே முக்கால் லட்சம் ஒரு மாசத்தில் எப்படி புரட்டுவிங்க!"

"பார்க்கலாம். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு."

"அவர் மூஞ்சில கரி பூசறதுக்காக நாம கூடுதலா கொடுத்து அநியாய விலையில வாங்கணுமாங்க...?"

"அவரை அவமானப்படுத்தறது மட்டும் என் நோக்கம் இல்லேம்மா... அந்தச் சொத்தை மறுபடி வாங்கறது நம்ம குடும்பத்தோட கவரவப்பிரச்சினை. சொத்தை வித்துட்டாங்கன்னு சொந்தக்காரங்க எல்லாம் கேலி பேசிக்கிட்டிருக்காங்க. அவங்க வாயை அடைக்கணும். அப்பா மனசு குளிரணும். நான் கூடுதலா கொடுக்கிற அநியாயத் தொகை அதுக்கான சன்மானம்."

இடம் நம்ம கைக்கு வந்ததும் ஏ.சி.யை வித்துடலாம். நாம இந்தக் கடைக்கும், குடோனுக்கும் கொடுத்துக்கிட்டிருக்கிற வாடகை மிச்சம். இதையெல்லாம் அங்கே மாற்றிடலாம். மில்லோட சேர்ந்த கடைன்னா நமக்கு லாபம் அதிகம். இந்த ஆள்கிட்ட கூட கொடுக்கிற தொகையை என்னால ஆறே மாசத்துல சம்பாதிக்க முடியும். என்னை அவர் சாதாரணமா நினைச்சித் தப்புக் கணக்குப் போட்டுட்டார். என்னால் முடியாதுன்னு நினைச்சிட்டார். முடியும்னு காட்டணும் பாணு..."

86

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

"அப்பா என்ன சொன்னாரு...?"

"நீ எந்த முடிவெடுத்தாலும் அது சரியாத்தான் இருக்கும்னு சொன்னார். யோசிச்சி முடிவெடுன்னு சொன்னார்."

"உங்களுக்கு தைரியம் இருந்தா அதை நான் கலைக்க விரும்பலைங்க. செய்யுங்க... சமாளிப்போம். பணத்தை எப்படி புரட்டுவிங்க ஒரு மாசத்தில்?"

"இந்த ஒரு வருஷத்தில் எனக்கு எவ்வளவோ நல்ல நண்பர்கள் கிடைச்சிருக்காங்க.. தொழில்ல நான் நேர்மையா நடந்துக்கிறதால என்னை நம்பி இன்னைய தேதிக்கு பத்து லட்சம் ரூபாய்க்குக்கூட - பணம் அப்புறம் வாங்கிக்கறேன்னு சொல்லிட்டு சரக்கு அனுப்புற ஆட்கள் இருக்காங்க. அஞ்சி பேர்கிட்ட அம்பதாயிரம், அம்பதாயிரம்னு கைமாத்ற வாங்கினாலே போதும். தேறிடும். வாட்டி போட்டு திருப்பிக் கொடுத்துடலாம் பாணு. என்னால முடியும். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு."

"அப்போ ஒரே முடிவில் இருங்க. குழப்பிக்காம இறங்குங்க..."

"மத்த எல்லாரையும்விட நீ சொல்ற தைரியம் ஒண்ணு போதும் எனக்கு. சாதிச்சிடுவேன்" என்றான் கதிரேசன்.

மறுநாள் அப்பாவையும், ஒரு வக்கீலையும் அழைத்துக் கொண்டு சாமிராஜ் வீட்டுக்குப் போனான் கதிரேசன்.

"வாங்க... என்ன முடிவு பண்ணினிங்க?" என்றார் எகத்தாளமாக சாமிராஜ்.

"எங்க வக்கீல் சொல்லுவார்" என்றான் விரைப்பாக கதிரேசன்.

"என்ன வக்கீலய்யா... சொல்லுங்க..."

"நீங்க சொன்னபடி அஞ்சே முக்கால் லட்சத்துக்கு உங்க மில், கடை, அதுல இன்னைய தேதியில் இருக்கிற அத்தனை சாமான்களையும் விலைக்கு வாங்கிக்க இவங்க சம்மதிக்கிறாங்க. அதுக்கான 'அக்ரிமெண்ட்' போட்டுடலாம்"

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

87

என்றார் வக்கீல்.

சாமிராஜ் ஆடிப்போனது அவர் முகத்திலேயே தெரிந்தது.
“வார்த்தை மாறமாட்டியுங்கள்னு நினைக்கிறேன்” என்றான்
கதிரேசன்.

“மாறலைப்பா... போட்டுக்கலாம்.”

“நீங்க நிபந்தனை விதிச்ச மாதிரி இவங்களும் ஒரு நிபந்தனை
விதிக்கிறாங்க. அதாவது அஞ்சே முக்கால் லட்சத்தில
மூன்று லட்சம் இப்ப கொடுத்துடறாங்க... மீதி ரெண்டே முக்கால்
லட்சத்தை நீங்க சொன்னபடி ஒரு மாசத்துக்குள்ளே கொடுத்து
‘செட்டில்’ பண்ணிக்கிறாங்க. இந்த ஒரு மாசத்துக்குள்ளே
இடத்திலே கட்டட வேலைகள் எதுவும் செய்யக்கூடாது.
மர ‘ஸ்டாக்’ வேணும்னா மாறுபடலாம். ஒத்துக்கிறீங்களா?”

“நியாயம்தானே? சொத்தை வாங்கப் போறாங்க... இனிமே
போய் நான் அதில என்ன செலவு செய்யப்போறேன்?
ஒத்துக்கறேன்.”

“அப்போ ‘அக்ரிமெண்ட்’ பத்திரத்தில் எழுதிட்டுமா?”

“எழுதலாம்.”

வக்கீல் எழுதினார்.

இரண்டு தடவை படித்துப் பார்த்து சாமிராஜ்
கையெழுத்திட்டார்.

கதிரேசனும் கையெழுத்திட்டான்.

மூன்று லட்சம் ரூபாயை ஐதூறு ரூபாய் கட்டுகளாக
எடுத்து வைத்ததை சாமிராஜ் எண்ணிப் பார்த்து எடுத்து
வைத்துக்கொண்டார்.

“ஒரு மாசத்துக்குள்ளே மறுபடி சந்திக்கலாம்” என்றான்
கதிரேசன்.

“சரி” என்றார்.

அவர்கள் வெளியேறியதும் அருகில் இருந்த கிருஷ்ணராஜைப்
பார்த்தார் சாமிராஜ்.

“என்னடா... கணக்கு தப்பாவிடுச்சா? சொத்தும் வேணாம்...
ஒண்ணும் வேணாம்னு சொல்லிட்டுப் போயிடுவாங்கன்னு
சொன்னே. ‘அட்வான்ஸ்’ கொடுத்திட்டு, ‘அக்ரிமெண்ட்’
போட்டுட்டுப் போறாங்க” என்றார்.

கிருஷ்ணராஜின் முகமும் சற்று வெளுத்திருந்தது.

“இல்லைப்பா... இது வீம்பு. இந்த மூன்று லட்சத்தையே
ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு புரட்டி இருக்கான்னு எனக்குத்
தெரியும். ஒரு மாசத்துக்குள்ளே அவனால மிச்சப் பணத்தை
புரட்ட முடியாது. முடியலென்னு வந்து கெஞ்சி ‘அட்வான்ஸ்’
பணத்தைத் திரும்பி வாங்கிடுதான் போகப்போறான்.
சொத்து என்னைக்கும் நம்மோடதுதான்.”

“நாம அன்னைக்கு பண்ணினதுதான் தப்பு. வெறும் பய...
இவன் எங்கே சம்பாதிக்க திரும்ப எங்கிட்ட சொத்தை
வாங்கப் போறான்னு நினைச்சி ‘அக்ரிமெண்ட்’ல திரும்ப
விற்க சம்மதிக்கிறேன்னு ஒரு வாசகம் போட்டேன் பாரு...
அங்கதான் தப்பு பண்ணிட்டேன்.”

“ஒண்ணும் ஆகிடலைப்பா... கவலைப்படாதீங்க...
அவனால முடியாது” என்றான் கிருஷ்ணராஜ். அழுத்தம்
திருத்தமாக.

11

ஆனால், அவனால் முடிந்தது.

புறப்பட்டு வெளியூர் சென்ற கதிரேசன்— தனக்கு
மரம் அனுப்புகிற ஆட்களை சந்தித்து— ‘அக்ரிமெண்ட்’
நகலைக் காட்டி உண்மை நிலையை சொல்ல, ஒரே ஆள்
ஒன்றரை லட்சத்தை மறுகேள்வி கேட்காமல் கொடுத்தார்.

“சார்... நல்லவன், கெட்டவனை அடையாளம் புரிஞ்சுக்காம
வியாபாரம் பண்ண முடியாது. உங்களை நம்பி நான்

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

ஒரு கோடி ரூபாய்க்குட சரக்கு தருவேன். தைரியமா இறங்குங்க... வாழ்த்துகன்."

ஒரே வாரத்தில் இரண்டே முக்கால் லட்சம் புரட்டிக் கொண்டு- அதே வக்கிலோடு தேராக 'மில்லுக்குப் போய் இறங்கி- பணத்தை சாமிராஜின் மேஜை மேல் வைத்ததும் அவர் பெரிதும் அதிர்ந்தார்.

"ரெஜிஸ்திரார் ஆபீசில் பேசியாச்சு... ரெஜிஸ்திரார் நமக்காக 'வெய்ட்' பண்ணார். போலாமா?" என்றான் கதிரேசன்.

கொஞ்ச நேரம் மவுனமாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாமிராஜ் கைநீட்டினார்.

"கை கொடுப்பா... நீ ஜெயிச்சுட்டே... நிஜம்தான். நீ இந்த ராசியான சொத்தை வாங்கக்கூடாதுங்கிறதுக்காக நான் என்னென்னமோ செஞ்சது நிஜம்தான். ஆனா ஒரே உறுதியா இருந்து சாதிச்சுட்டே... வா, ரெஜிஸ்திரார் ஆபீஸ் போலாம்."

ரெஜிஸ்திரார் ஆபீசில் பத்திரத்தை பதிவு செய்து பெற்றுகொண்ட பிறகு, தன் அப்பா- அம்மா- பானுமதி மூவரையும் அழைத்துக்கொண்டு மில்லுக்கு வந்தான் கதிரேசன்.

"யாருப்பா அங்கே... அந்த போர்டை முதல்ல கழட்டு... 'விநாயகர் சா மில்'ன்னு போர்டு எழுத கொடுத்திருக்கேன். வந்ததும் மாட்டு" என்றான்.

"உக்காருங்கப்பா..."

அப்பாவை மில்லின் அலுவலக மேஜைக்குப் பின்னே இருந்த "சுழல் நாற்காலியில் உட்காரச் சொன்னான்.

"இது நான் உக்காரவேண்டிய நாற்காலி இல்லைப்பா... இந்த வெற்றி முழுக்க முழுக்க உன்னோடது. உக்காரு... நீதான் உக்காரணும்."

"அப்படியா? எனக்கு அந்த உரிமையை கொடுத்துட்டீங்க

ராணிமுத்து பிப்ரவரி 16, 2009.

இப்ப அந்த உரிமையை நான் யாருக்கு வேணாலும் தரலாமில்லையா?"

"தாராளமா..."

"வா... பானு... என் வெற்றிக்குப் பின்னணியில் இருந்தது நீதான். நீ கழற்றிக் கொடுத்த நகையில்தான் என் முதல் முயற்சியே ஆரம்பிச்சது. உன்னை மத்தவங்க மலடின்னு நினைச்சாக்கூட பரவாயில்லைன்னு நினைச்சி- தாயாகிற வாய்ப்பைக்கூட தள்ளிப்போட்டு இந்த லட்சியத்துக்காக உழைச்சியே... நீதான் இங்கே உக்காரணும். அட! உக்காருங்க முதலாளியம்மா..."

பானுமதியின் கையைப் பிடித்து நாற்காலியில் உக்கார வைத்தான் கதிரேசன்.

அவன் கண்கள் பனிக்க அவனைப் பார்த்தான்.

"ரொம்ப சிலிர்த்துக்காதே பானு. இப்ப வாங்கியிருக்கிற கடனை எல்லாம் அடைக்கிறதுதான் அடுத்த லட்சியம். அதை மனசில வச்சிக்கிட்டு மறுபடி உழைப்பை இதே முழுமுச்சுல ஆரம்பிக்கலாம்" என்றான்.

"போடா இவனே!" என்றார் அப்பா.

"இப்போ உங்க ரெண்டு பேரோட அடுத்த லட்சியம் எங்களை தாத்தா- பாட்டி ஆக்கறதாத்தான் இருக்கணும்" என சிரித்தார்.

பானுமதியின் கன்னங்களில் குங்குமச் சிரிப்பு வந்தது.

(முடிந்தது)

ராணிகிண்டி கேட் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: ரா. பாஸ்கர், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007. அச்சிட்டவர்: கி.கல்யாண சுந்தரம், ராணி அச்சகம், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007.